१

श्री गुरुभ्यो नमः

श्री शङ्करोदन्तम्

१

श्री गुरुभ्यो नमः

श्री शङ्करोदन्तम्

ब्रह्मविद्यारत्न - पुराण मन्त्ररत्न

वैद्य एस्.वी. राधाकृष्णशास्त्रिविरचितम्

श्री काञ्चीकामकोटिपीठाधिपति श्री शङ्कराचार्य

श्री जयेन्द्रसरस्वती श्री चरणानां

पीठाधिरोहण स्वर्णजयन्त्यवसरे

श्री चरणानां चरणयोः समर्पितम्

संस्कृतविद्यासमितिः

SAMSKRIT EDUCATION SOCIETY

148-150, Luz Church Road, Mylapore, CHENNAI - 600 004

सुभानु-मार्गशीर्षे 2003

First Edition : 2003 Dec.,

Sri Śañkarodantam

By Vaidya S.V. Radhakrishna Sastri

Price : 20/-

Lasertypeset & Printed at :
V.K.N. ENTERPRISES,
8/1, Dr. Rangachari Road, Mylapore, Chennai-4 Ph: 2495 0775.

ॐ

गुरुवन्दनम्

श्री गुरुभ्यो नमः

गुरवे सर्वलोकानां भिषजे भवरोगिणाम् ।
निधये सर्वविद्यानां दक्षिणामूर्तये नमः ॥

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो महेश्वरः ।
गुरुः साक्षात्परं ब्रह्म तस्मै श्री गुरवे नमः ॥

श्रुतिस्मृतिपुराणानामालयं करुणालयम् ।
नमामि भगवत्पाद शङ्करं लोकशङ्करम् ॥

दयमानदीर्घनयना देशिकताऽभीति भव्यदक्षकरा ।
वामकरनिहित दण्ड ा भाति पुरः सा गुरोमूर्तिः ॥

अपार करुणा सिन्धुं ज्ञानदं शान्तरूपिणम् ।
श्रीचन्द्र शेखरगुरुं प्रणतोऽस्मि मुदाऽन्वहम् ॥

परित्यज्य मौनं वट ाधःस्थितिं च व्रजन्भारतस्य प्रदेशात्प्रदेशम् ।
मधुस्यन्दिवाचा जनान् धर्ममार्गे नयन् श्रीजयेन्द्रो गुरुर्भाति चित्ते ॥

नमामः शङ्करान्वाख्य विजयेन्द्र सरस्वतीम् ।
श्रीगुरुं शिष्ट मार्गानुनेतारं सन्मतिप्रदम् ॥

ஸ்ரீ சங்கரோதந்தம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீசங்கராசார்ய **ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதீ** ஸ்ரீசரணர்களின் திருவடிகளில் அவர்களது பீடாதிரோஹண ஸ்வர்ண ஜயந்தீயின் போது காணிக்கையாக இது ஸமர்பணம் செய்யப் பெறுகிறது.

பரமபூஜ்ய ப்ராதஸ் ஸ்மரணீய ஸ்ரீ மஹாபெரியவாளின் திருவருளாலும் பூஜ்ய ஸ்ரீ பெரியவாளின் அருளாசியாலும் 1978ல் ஸ்ரீபகவத்பாதர்களின் வரலாற்றைப் பல சங்கரவிஜய நூல்களிலிருந்தும் தொகுத்து ஸ்ரீசங்கர விஜய மகரந்தம் என்ற ஸம்ஸ்கிருதநூல் 32 ஆஸ்வாதங்களும் 2787 சுலோகங்களும் கொண்டதாக அமைத்து, காலடியில் 1978ல் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்களின் கீர்த்திஸ்தம்பபிரதிஷ்டை விழாவை ஒட்டிய பூஜ்ய ஸ்ரீ பெரியவாளின் பீடாரோஹண ரஜத ஜயந்தீ விழாவில் ஸ்ரீ சரணர்களின் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கிற பாக்யம் கிட்டியது. அந்த நூலின் ஸங்கிரஹ நூலாக ஸ்ரீசங்கரவிஜய மகரந்த ஸாரம் என்ற நூல் 1500 சுலோகங்கள் கொண்டதாக 1980ல் ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றது. அந்த இருநூல்களின் வரலாற்றுச் சுருக்கமாக ஸ்ரீ சங்கரோதந்தம் இந்த ஸ்வர்ண ஜயந்தியின் போது ஸமர்ப்பிக்கப் பெறுகிறது.

சிறுவயதில் ஸம்ஸ்கிருத மொழிப் பயிற்சிக்கான அறிமுக நூலாக ஸ்ரீராமோதந்தம் உதவியதை ஒட்டிச் சிறிதளவு ஸம்ஸ்கிருத பரிசயம் பெற்றவரும் ஸ்ரீபகவத் பாதர்களின் வரலாற்றைப் பக்தியுடன் நினைவிற் கொள்ள உதவுவதாகத் தமிழுரையுடன் இந்நூல் எழுதப்பெற்றது.

பூஜ்ய ஸ்ரீகுருசரணர்களின் திருவருள் என்றும் துணை நிற்கிறது. அவர்களது அருளால் உருப்பெற்று 27 ஆண்டுகளாக ஸம்ஸ்கிருத மொழியைப் பரப்புவதில் முழுவதும் ஈடுபட்டுள்ள ஸம்ஸ்கிருத எஜுகேஷன் ஸொஸைடி இதனை வெளியிட்டு, பூஜ்ய ஸ்ரீ சரணர்களின் திருவடிகளில் இந்நன்னாளில் ஸமர்ப்பிக்கிறது.

மைலாப்பூர், சென்னை **S.V. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரீ**
1-1-2004 **தலைவர்-ஸம்ஸ்கிருத வித்யாஸமிதி**

श्रीगुरुभ्यो नमः।

पुस्तकजपवटहस्ते वरदाभयचिह्नचारुबाहुलते।
कर्पूरामलदेहे वागीश्वरि शोधयाशु मम चेतः॥

श्रीशङ्करोदन्तम्

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो महेश्वरः।
गुरुः साक्षात्परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः॥ १॥

குரு பிரும்மா, குரு விஷ்ணு, குரு தேவனான பரமசிவன். குருவே பரம்பொருள். அந்த குருவிற்கு நமஸ்காரம்.

श्रीगुरुं प्रणिपत्याहं दक्षिणामूर्तिरूपिणम्।
शङ्करोदन्तमाख्यास्ये पूर्वाचार्यैः प्रकीर्तितम्॥ २॥

நான் தக்ஷிணாமூர்த்தி வடிவமுள்ள பெருமைபெற்ற குருவை வணங்கி முற்காலத்திய பெரியோர்களால் கூறப்பட்ட சங்கராசாரியரின் வரலாற்றைச் சொல்கிறேன்.

अस्ति कैलासशिखरे दक्षिणाशामुखः शिवः।
वटाधः सनकादिभ्यो मौनेन ब्रह्म बोधयन्॥ ३॥

கைலாஸத்தின் சிகரத்தில் தெற்குதிசை நோக்கிய சிவபெருமான் ஆலமரத்தினடியில் ஸனகர் முதலானோருக்கு மௌனமாகப் பரம்பொருளைப் பற்றி விளக்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்.

स कदाचित् करुणया त्यक्त्वा मौनं ततः प्रयान्।
सन्त्रातुं भवतापार्तान् चचार भुवि शङ्करः॥ ४॥

அவர் ஒருசமயம் கருணையால் பேசாமையைக் கைவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பியவராகப் பிறப்பெனும்

பிணியால் நொந்தவர்களை நன்கு காப்பாற்ற சங்கராசார்யர் வடிவில் பூமியில் சுற்றி வந்தார்.

नुमस्तमुत्तमश्लोकं शङ्करं लोकशंकरम् ।
शृणुमोऽवहितास्तस्य चरितं परमाद्भुतम् ॥ ५ ॥

அந்த பெருமைமிக்க புகழ்பெற்றவரும் உலகிற்கு நன்மை புரிகிறவருமான சங்கராசாரியரை துதிப்போம். அவரது மிகவும் வியக்கத்தக்க வரலாற்றைக் கருத்துடன் கேட்போம்.

कलिना बलिना व्याप्ते विप्लुते धार्मिके पथि ।
रुचिरे कापथे वेदविहिताचार संप्लवे ॥ ६ ॥
देवेडितः करुणया शम्भुः सगुहपद्मजः ।
सहरी रोचयामास जनिं शंकरणेच्छया ॥ ७ ॥

தர்மத்தை ஒட்டிய வழி வலிவுள்ள கலியால் ஊடுறுவப்பட்டு நலிந்தபோது, வேதம் கூறிய நன்னெறி மறைந்த போது, தீயவழி (மக்களுக்கு) மிகவும் விரும்பத் தக்கதானபோது, தேவர்களால் வேண்டப்பெற்ற சிவபெருமான் (மக்களுக்கு) நன்மைபுரியும் எண்ணத்தால் முருகன் - பிரும்மாவுடனும் விஷ்ணுவுடனும் அவதாரம் எடுப்பதை விரும்பினார்.

केरलेषु नदी ख्याता पूर्णा यत्तीरयोर्द्वयोः ।
हरेर्हरस्य सद्मानि दिव्यान्याभान्ति सर्वतः ॥ ८ ॥

எதன் கரையில் தெய்விகப் பெருமை மிக்க விஷ்ணுவுடையதும் சிவனுடையதுமான கோயில்கள் எங்கும் விளங்குகின்றனவோ. அந்த பூர்ணா (என்ற) நதி கேரளத்தில் புகழ் பெற்றது.

ऋद्धिमानुत्तरे तस्यास्तीरे विप्रगणाश्रयः ।
कालटीति महान् ग्रामः फलभारनतद्रुमः ॥ ९ ॥

அந்த நதியின் வடக்குக்கரையில் அந்தணர் கூட்டம் குடி இருப்பதும் செழிப்புள்ளதும் பழங்களின் சுமையால் தழைத்த மரங்கள் உள்ளதுமான காலடி என்ற பெரும் கிராமம் (உள்ளது).

तमावसच्छिवगुरुः भार्ययाऽऽर्याम्बया सह।
निर्यात्याध्ययनैर्यज्ञैः ऋणद्वितयमादरात्॥ १०॥

சிவகுரு (என்ற அந்தணர்,) ஆர்யாம்பா என்ற மனைவியுடன் வேதம் ஓதுதலாலும் யாகங்களாலும் இருகடன்களைக் கருத்துடன் திருப்பிக்கொடுத்து அந்த கிராமத்தில் வசித்தார். (அந்தணனுக்கு பிறந்ததும் மூன்று கடன்கள் ஏற்படுகின்றன. ருஷிக்கடன், தேவக்கடன். பித்ருக்கடன் என. வேதம் ஓதுவதால் ருஷிக்கடன் நீங்குகிறது. யாகங்கள் புரிவதால் தேவக்கடனும், நல்ல பிள்ளை பெறுவதால் பித்ருக்கடனும் நீங்குகின்றன. அவற்றில் ருஷிக்கடனையும் தேவக்கடனையும் சிவகுரு தீர்த்துவிட்டார்.)

यातप्राये वयोमध्ये दृष्ट्वात्मानमपुत्रकम्।
पितॄणामनृणो नाद्यापीति खेदमवाप सः॥ ११॥

அவர் (தன்) நடுவயது அனேகமாகக் கழிந்தபோது தான் பிள்ளை இல்லாதிருப்பவனாக உணர்ந்து இந்த வயதிலும் முன்னோர்களது கடன் தீர்த்தவனாக இல்லையே என்று மனவேதனையை அடைந்தார். (பித்ருக்கள் தனக்கு முன்னோரான தந்தை பாட்டனார் முப்பாட்டனார் ஆகியோர்.)

भक्तवत्सलमीशानं भजावापत्यलब्धये।
इति पत्न्या प्रेरितस्स वृषाचलमुपागमत्॥ १२॥

பக்தர்களிடத்தில் பரிவுள்ள பரமேச்வரனை குழந்தைப் பேற்றிற்காக பிரார்த்திப்போம் என்று மனைவியால் தூண்டப்பெற்ற அவர் விருஷாசலத்தை அடைந்தார்.

भजनं तावचरतां तत्र भक्त्या समेधितौ।
वृषाचलेशस्तावाह प्रसन्नस्तपसा तयोः ॥ १३ ॥

அவ்விருவரும் பக்தி நிரம்பியவர்களாக பஜன விரதத்தை அனுஷ்டித்தார்கள். அவர்களது தவத்தால் மகிழ்ந்த விருஷாசலநாதன் இவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்.

युवां वरयतं पुत्रान् बहून् मूढांश्चिरायुषः ।
सर्वज्ञमेकमथवा दिव्यमल्पायुषं सुतम् ॥ १४ ॥

''நீங்கள் இருவரும் மூடர்களும் நீண்ட ஆயுள் உள்ளவர்களுமான பல பிள்ளைகளையோ தெய்வீக சக்தியுள்ளவனும் எல்லாம் அறிந்தவனுமான அல்பாயுளுள்ள ஒரு பிள்ளையையோ தேர்ந்து எடுங்கள்'' (என்று).

पुत्रोऽस्तु नौ स सर्वज्ञः इत्यूचाते कृताञ्जली ।
सर्वज्ञस्तनयो भूयात् गृहान् यातं मुदान्वितौ ॥ १५ ॥

इत्थं शिवां शिवगिरं श्रुत्वा तौ मुदितान्तरौ ।
अयातां स्वगृहं शम्भौ समर्पितनिजेहितौ ॥ १६ ॥

''எங்களுக்கு எல்லாமறிந்தவனாக அந்தப்பிள்ளை இருக்கட்டும்'' எனக் கைகூப்பியவர்களாகச் சொன்னார்கள். ''எல்லாமறிந்த பிள்ளை உண்டாகட்டும். மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களாக வீட்டை நோக்கிச் செல்லுங்கள்'' என்று மங்களமான பரமேச்வரரின் பேச்சைக்கேட்டு மனம் மகிழ்ந்தவர்களாக சிவபெருமானிடத்தில் தங்களது விருப்பத்தை ஒப்படைத்தவர்களாக வீட்டை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

सा दधार सती गर्भं काले शिवमहोयुतम् ।
ववृधे शनकैस्तस्याः गर्भो रविरिवोन्मिषन् ॥ १७ ॥

அவள் உரிய காலத்தில் சிவனது மஹிமையுடன் கூடிய கருவைத்தாங்கினாள். உதிக்கும் சூரியன்போல் அந்தக்கரு சிறிதுசிறிதாக வளர்ந்தது.

षड्विंशे शतके प्राप्ते यौधिष्ठिरशकस्य च।
एकत्रिंशे नन्दनाब्दे नन्द्ये मेषङ्गते रवौ ॥ १८ ॥

वैशाखशुक्लपञ्चम्यां कर्कटे भे पुनर्वसौ।
मध्याह्नेऽभिजिति श्रीमन्मुहूर्ते सर्वमङ्गले ॥ १९ ॥

सा प्रासूत शुभे काले सुतमिन्द्रमिवादितिः।
सुलक्षणं विशालाक्षं पित्रोरानन्ददायिनम् ॥ २० ॥

யுதிஷ்டிரசகத்தின் 26வது நூற்றுண்டு நடைபெறும்போது. அதன் முப்பத்தொன்ருவது ஆண்டான புகழ்பெற்ற நந்தன ஆண்டில் சூரியன் மேஷத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது வைசாக சுக்லபக்ஷத்துப் பஞ்சமியில் கர்கடலக்கினத்தில் புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் நடுப்பகலில் அபிஜித் எனும் வேளையில் எல்லோருக்கும் மங்களம் தரும் பெருமைமிக்க முகூர்த்தத்தில் நல்ல வேளையில் அதிதி இந்திரனைப் (பிள்ளையாகப் பெற்றதைப்) போல் அவள் நல்ல லக்ஷணங்கள் உள்ளவனும் விசாலமான கண்கள் உள்ளவனும் பெற்றோருக்கு மகிழ்ச்சி தருபவனுமான பிள்ளையைப் பெற்ருள்.

(யுதிஷ்டிரசகம் கலிக்குமுன் 37 ஆண்டுகளுக்குமுன் நடந்த தர்ம புத்திரரின் பட்டாபிஷேகத்தைக் கொண்டாட அமைந்த காலவரை. கிருஸ்துவிற்கு 3102 ஆண்டுக்குக்கு முன் கலியுகம் தொடங்கியது. யுதிஷ்டிரசகம் தொடங்கி 2631ம் ஆண்டில், கலியுகம் தொடங்கி 2593ம் ஆண்டில், கிருஸ்துவிற்குமுன் 509 ஆண்டில் ஸ்ரீ சங்கரபவத் பாதர் தோன்றினுர் என்று ஸம்பிரதாயம் அறிந்தவர்களின் காலக்கணக்கு).

जातं तं तनयं जातकर्मणा पूतमातनोत्।
पिता शिवगुरुस्तस्य नाम शङ्कर इत्यधात् ॥ २१ ॥

தந்தையான சிவகுரு பிறந்துள்ள அந்த குமாரனை ஜாதகர்மா என்ற சடங்கால் தூய்மை பெற்றவராகச் செய்தார்.

அவருக்குச் சங்கரன் என்று பெயரிட்டார். (ஜாதகர்ம — குழந்தை பிறந்ததும் தந்தை அதன் மேன்மைக்காகச் செய்ய வேண்டிய சடங்கு.)

चन्द्रेण मूर्ध्नि नेत्रेण भाले शूलेन चांसयोः ।
चिह्नितं स्फटिकाभं तं गिरिशं मेनिरे जनाः ॥ २२ ॥

தலையில் சந்திரனாலும், நெற்றியில் கண்ணாலும், தோள்களில் திரிசூலத்தாலும் அடையாளமிடப்பட்டவரும் ஸ்படிகம் போன்ற காந்தி உடையவருமான அவரை மக்கள் சிவபெருமானாக மதித்தனர்.

अर्भको ववृधे पित्रोर्मोदेन शरदिन्दुवत् ।
रिङ्गन् ज्ञुभ्यां चरन् पद्भ्यां कलं सुमधुरं वदन् ॥ २३ ॥

சிசு முழங்கால்களால் தவழ்ந்துகொண்டும், கால்களால் நடந்து கொண்டும். இனிய மழலையுடன் பேசிக்கொண்டும் சரத்காலத்துச்சந்திரனைப்போல் பெற்றோரின் மகிழ்ச்சியுடன் வளர்ந்தது. (சிசுவும் சிசுவின் அழகிய நடை முதலிய விளையாட்டைக் கண்டு பெற்றோரின் மகிழ்ச்சியும் சரத்காலத்தின் சந்திரனைப்போல் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன).

भाषामवेत् ततो वर्णान् पपाठ च लिलेख च ।
चूडां चकारास्य पिता तृतीयेऽब्दे यथाविधि ॥ २४ ॥

(சிசுவான சங்கரர்) மொழியை அறிந்துகொண்டார். அதன் பிறகு எழுத்தைக் கற்றுக்கொண்டார். எழுதினார். இவரது தந்தை மூன்றாவது வயதில் முறைப்படி இவருக்குச் சௌளம் செய்தார்.

देवीं भेजे सतनयो नित्यं ग्रामान्तसंस्थिताम् ।
शङ्कराय ददौ शिष्टं क्षीरादेव्यै निवेदितात् ॥ २५ ॥

(சிவகுரு) குமாரனுடன் தினமும் கிராமத்தின் எல்லையில் கோயில் கொண்டுள்ள பார்வதியை வழிபட்டு

வந்தார். தேவிக்கு நிவேதனமாக அளிக்கப்பட்ட பாலில் மீந்ததை சங்கரருக்கு அளித்து வந்தார். (காலடிக்குப் பக்கத்திலுள்ள மாணிக்கமங்கலத்தில் உள்ள காத்யாயனிதான் இந்த பார்வதிதேவி என்று சொல்கின்றனர்.)

कदाचिज्जनके याते क्वचिन्मात्रा प्रचोदितः ।
देवीमाराधयद्बालः स्वयं क्षीरं निवेदयन् ॥ २६ ॥

ஒருநாள் தந்தையான சிவகுரு எங்கோ (வெளியூர்) சென்று இருந்தபோது தாயான ஆர்யாம்பையினுல் அனுப்பப்பட்ட சிறுவர் சங்கரர், தானே பாலை நிவேதனம் செய்பவராக தேவியை வழிபட்டார்.

पिबेति प्रार्थयामास सा नागृह्णात्ततः पयः ।
रुरोद बालको देवी सन्निधायापिबत्पयः ॥ २७ ॥

(சங்கரர் பாலைக்) குடி என்று வேண்டினுர். அந்ததேவி சங்கரரிடமிருந்து பாலை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பாலனுன சங்கரர் (அதனைக்கண்டு) அழத்தொடங்கினுர். தேவி தோன்றிப் பாலைக் குடித்தாள்.

देव्या सर्वं पयः पीतं दृष्ट्वा किं वा न शेषितम् ।
मह्यं देहि पयः शिष्टं इत्यरोदीत्स बालकः ॥ २८ ॥

அந்தச் சிறுவனுன சங்கரர் தேவியால் எல்லா பாலும் குடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு ஏன் பால் (எனக்குத் தருவதற்காக) மீதப்படுத்தவில்லை ? எனக்கு மீதமாக உள்ள பாலைத் தா என்று அழுதார்.

सा लालयन्ती तं बालमङ्कमारोप्य वत्सला ।
अपाययत्पयः स्तन्यं बालस्तेनाभवत्कविः ॥ २९ ॥

குழந்தையிடம் அன்பு மிகுந்த அந்த தேவி அந்தக் குழந்தையை மடியில் ஏற்றிக் கொஞ்சுபவளாக (தன்) முலைப்பாலை ஊட்டிவிட்டாள். அந்த பாலன் அதனுல் கவி ஆனுர்.

ततः शिवगुरुर्बालं पञ्चमेऽब्दे सुमेधसम्।
ब्रह्म संग्राहयामास ह्युपनीय यथाविधि ॥ ३० ॥

அதன் பிறகு சிவகுரு ஐந்தாவது வயதில் நல்ல அறிவாளியான சிறுவனை முறைப்படி உபநயனத்தால் தூய்மைப்படுத்தி காயத்திரி மந்திரத்தை ஏற்கச்செய்தார்.

अथैकदा शिवगुरुः समाधाय मनः शिवे।
दैवदिष्टं पदं भेजे निर्वृत्तनिखिलक्रियः ॥ ३१ ॥

அதன் பிறகு ஒருநாள் சிவகுரு சிவபெருமானிடம் மனத்தைப் பதித்து எல்லாக்கடமைகளும் தீர்ந்தவராக விதி தந்த மரணத்தை அடைந்தார்.

गते पितरि खिद्यन्त्या मात्रा नीतो गुरोः कुलम्।
अध्यैष्ट निगमान् सर्वान्, आगादस्याष्टमं वयः ॥ ३२ ॥

தந்தை மறைந்ததும் மனவேதனைப்பட்ட தாயாரால் குருவின் இருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவராக எல்லா வேதங்களையும் கற்றார். அவருக்கு எட்டாவது வயது வந்தது.

भिक्षां ग्रहीतुं सवयोगणेनागात्कदाचन।
दरिद्रविप्रसदनं भिक्षां देहीत्ययाचत ॥ ३३ ॥

ஒருசமயம் தன்வயதுக்கொத்த நண்பர் கூட்டத்துடன் பிட்சை ஏற்பதற்காக ஏழை அந்தணனின் வீட்டை அடைந்தார்.

कल्याणी द्विजपत्नी सा वटुं वीक्ष्याद्भुताकृतिम्।
अदृष्ट्वा वटवे दातुमन्विच्छन्त्यपि किञ्चन ॥ ३४ ॥
एकं धात्रीफलं दीना ददौ तस्मा अवाङ्मुखी।

அந்த மங்களம் நிரம்பிய அந்தணர் மனைவி விந்தைக்குரிய வடிவுள்ள பிரும்மசாரியைக் கண்டு, பிரும்மசாரிக்குக் கொடுக்கத் தேடியும் எதனையும்

காணுதவளாக வேதனை யுற்றவளாகத் தலை குனிந்தவளாக ஒரு நெல்லிக்கனியைத் தந்தாள்.

तां दृष्ट्वाऽकिञ्चनां दीनां स निष्किञ्चनवत्सलः ॥ ३५ ॥
उपतस्थे रमां देवीं नारायणकुटुंबिनीम् ।
ततः प्रसन्नां कमलां ययाचे दययाऽऽर्द्रधीः ॥ ३६ ॥

ஒன்றுமில்லாத ஏழைகளிடம் அன்புள்ள அந்த சங்கரர் வேதனையுற்றவளும் கொடுக்க ஒன்றுமில்லாதவளுமான அவளைக்கண்டு. நாராயணனின் இல்லாளும் எல்லாம் வல்லவளுமான லக்ஷ்மியை வழிபட்டார். அதனுல் தயையால் ஈரநெஞ்சமுள்ளவராக அருள் வடிவம்கொண்ட லக்ஷ்மியை வேண்டினுர்.

विप्रपत्न्याऽऽत्मसर्वस्वं दत्तं मह्यमिदं फलम् ।
यद्यहं दयनीयोऽस्यै दद्या देवार्हसंपदः ॥ ३७ ॥

"அந்தணன் மனைவியால் தனது முழு உடமையாகிய இந்தக்கனி எனக்குத் தரப்பட்டது. நான் உனது கருணைக்குரியவனுகில், இவளுக்குத் தேவர்களுக்குகந்த செல்வங்களை அளிப்பாய்."

स्तुत्या प्रीता विदित्वाऽस्य हृद्गतं कृपया रमा ।
कनकामलकैर्वृष्टैः गेहमापूरयत्तदा ॥ ३८ ॥

துதியால் மகிழ்ந்த லக்ஷ்மீதேவி சங்கரது கருத்தை உணர்ந்து அப்போது பொழிந்த தங்க நெல்லிக்கனிகளால் வீட்டை நிரப்பினுள்.

अष्टमे हायने सर्वविद्यापारङ्गतो वटुः ।
निवृत्तोऽभूद् गुरुकुलान्मातृशुश्रूषणे रतः ॥ ३९ ॥

எட்டாவது வயதில் எல்லா கல்வித் துறைகளின் எல்லையை அடைந்த (அந்த) பிரும்மசாரியான சங்கரர் குருவின் வீட்டிலிருந்து திரும்பியவராகத் தாயின் பணிவிடையில் ஈடுபட்டவராக இருந்தார்.

नदीं विदूरगां गन्तुमक्षमां जरया प्रसूम्।
दृष्ट्वाऽऽनिन्ये नदीं पूर्णां तूर्णं निजगृहान्तिकम्॥ ४० ॥

அவர் வெகுதூரத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த பூர்ணாநதி நோக்கி முதுமையால் செல்ல முடியாதிருந்த தாயைக்கண்டு பூர்ணாநதியை உடனேயே தனது வீட்டின் அருகாமையை அடையச்செய்தார்.

एकदा शङ्करं नद्यामवतीर्णं यदृच्छया।
तत्रागतोऽग्रहीन्नक्रो बालश्चुक्रोश मातरम्॥ ४१ ॥

ஒருசமயம் ஆற்றில் இறங்கிய சங்கரரைத் திடீரென அங்கு வந்த முதலை கவ்விற்று. பாலனான சங்கரர் தாயைக் கூவிக் கூப்பிட்டார்.

अंब ! नक्रगृहीतोऽहमायुषोऽन्तः समागतः।
गृह्णीयामाश्रमं तुर्यं जन्मान्तरमिदं मतम्॥ ४२ ॥

''தாயே ! நான் முதலையால் கவ்வப்பட்டுள்ளேன். வாழ்வின் முடிவு நெருங்கிவிட்டது. நான்காவது ஆசிரமத்தை ஏற்பேன். இது வேறு பிறவி எனக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

नक्रान्मुक्तोऽथ जीवेयं यतिर्यायां पराङ्गतिम्।
इत्युक्ता सा क्षणं दध्यौ कृत्ये दोलायितान्तरा॥ ४३ ॥

முதலையிலிருந்து விடுபட்டவனானல் உயிர் பிழைப்பேன். அல்லது (விடுபடாவிடில்) சன்யாசியாகி உத்தமகதியை அடைவேன்.'' இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஆர்யாம்பாள் சிறிது நேரம் யோசித்தாள்.

मृत्युग्रहात्सुतं त्रातुं नान्यं मार्गमविन्दत।
सन्न्यासग्रहणे पुत्रमनुमेने हितैषिणी॥ ४४ ॥

சாவின் பிடியிலிருந்து பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவதற்கு அவள் வேறு வழியைக் காணவில்லை. இதத்தைச் செய்ய முனைந்தவளாகப் பிள்ளை ஸன்யாஸம் ஏற்க அனுமதித்தாள்.

सन्न्यस्तोऽहमिति क्रोशन् बालो नक्रादमुच्यत।
तीरं प्राप्य प्रहृष्टात्मा ननामांबापदाब्जयोः॥ ४५॥

நான் ஸன்யாஸியாகிவிட்டேன் என உரக்கச் சொல்லுகின்ற சங்கரர் முதலையிலிருந்து விடுபட்டார். கரையை அடைந்து மகிழ்ந்து தாயின் திருவடித்தாமரைகளில் வணங்கினர்.

इत एव प्रव्रजिष्ये जनन्यनुमतस्त्वया।
शाधि मामुत्तरे कृत्ये रक्षेयुस्त्वां सुहृज्जनाः॥ ४६॥

அம்மா! உங்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனுக நான் இங்கிருந்தே (இப்பொழுதே) துறவியாக வெளிச்செல்வேன். மேற்கொண்டு செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் உத்தரவிடுங்கள். (உங்களிடம்) அக்கரையுள்ளவர்கள் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள்.

इति प्रार्थयमानं तं कृच्छ्राल्लब्धधृतिः प्रसूः।
प्राह मद्देहपाते त्वं विदध्याः संस्कृतिं स्वयम्॥ ४७॥

மிகச்சிரமப்பட்டுத் தைரியமடைந்த அந்தத்தாய் அனுமதி கோரிநிற்கின்ற அவரைக் கேட்டுக் கொண்டாள். "என்னுடைய உடல் விழுந்ததும் நீயே ஈமச்சடங்குகளைச் செய்வாய்"

देहान्ते स्मर मां मातः समेष्यामि त्वदन्तिकम्।
विधिवत्करणीयं च करिष्ये वचनात्तव॥ ४८॥

"தாயே! உடலின் இறுதிநிலையில் என்னை நினையுங்கள். நான் தங்கள் சமீபம் வருவேன். முறைப்படி செய்ய வேண்டியதை உங்கள் சொற்படி செய்வேன்."

इत्युक्त्वा मातरं नत्वा प्रतस्थे दिशमुत्तराम्।
पूर्णातीरालयगतः कृष्णः प्रस्थितमाह तम्॥ ४९॥

இவ்வாறு கூறித் தாயைக் வணங்கி வடக்கு திசை நோக்கிக்கிளம்பினூர். கிளம்பிய அவரை பூர்ணைநதிக்கரையில் கோயில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினூர்.

त्वया मातृहितायेयमानीता त्वद्गृहान्तिकम्।
मद्धामोर्मिकरैस्तीव्रं ताडयत्यनिशं नदी ॥ ५० ॥

உன்னூல் உன் தாயின் நன்மையை முன்னிட்டு உன் வீட்டின் அருகில் கொணரப்பெற்ற இந்த ஆறு என் இருப்பிடத்தை அலைகளாகிய கைகளால் எப்போதும் கடுமையுடன் அடித்துக்கொண்டு இருக்கிறது.

सलिलैश्चाल्यमानं मत्सदनं पतनोन्मुखम्।
तस्माद्विधाय मद्धाम्ने रक्षां, याहि स्वसिद्धये ॥ ५१ ॥

நீரின் தாக்குதலால் அசைக்கப்பட்டிருக்கின்ற என் இருப்பிடத்திற்குப் பாதுகாப்பு அளித்துவிட்டுத் தன் காரியத்தை நிறைவேற்றச் செல்வாயாக.

इतीरितस्तत्प्रतिमां अपनीयापगातटात्।
स्थिरे रम्ये प्रदेशे तं प्रत्यस्थापयदच्युतम् ॥ ५२ ॥

இவ்வாறு கூறப்பட்டவராக அந்த கிருஷ்ணரது விக்ரஹத்தை ஆற்றங்கரையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி, ஸ்திரமான அழகிய இடத்தில் அவரைப் பிரதிஷ்டை செய்தார்.

तस्माज्जनन्याश्च ततो लब्ध्वानुज्ञां यतान्तरः।
प्रतस्थे पथि निर्द्वन्द्वं भावयन्ब्रह्म निर्गुणम् ॥ ५३ ॥

அதன் பிறகு அந்த கிருஷ்ணரிடமிருந்தும் தாயிடமிருந்தும் அனுமதி பெற்று மனத்தை அடக்கியவராக வழியில் வேற்றுமைகள் அற்ற தூயதான பரம்பொருளை மனத்தில் தியானம் செய்துகொண்டே அவ்விடம் விட்டகன்ருர்.

गुरोश्चरणसेवार्थी गुर्वन्वेषणतत्परः।
ग्रामान्पुराणि गहनान्यतीत्य प्राप नर्मदाम् ॥ ४४ ॥

(சங்கரர்) குருவின் திருவடிகளில் பணிவிடை செய்யும் நோக்கம் உள்ளவராக, குருவை நாடுவதில் முனைந்தவராக கிராமங்களையும் நகரங்களையும் காடுகளையும் தாண்டி நர்மதை ஆற்றை அடைந்தார்.

पुरा चिदंबरेशस्य प्रदोषनटनाद्भुतम् ।
द्रष्टुमभ्यागतः कश्चित्पाणिनिर्नाम तापसः ॥ ५५ ॥

முன்னர் ஒருநாள் சிதம்பரத்து ஈசனாகிய நடராஜப் பெருமானின் நடனமெனும் விந்தையைக் காண்பதற்காக பாணினி என்றமுனிவர் வந்தார்.

स चक्रे नृत्यतस्तस्य ढक्कानादविजम्भितैः ।
वर्णजालैः पदाभिख्यशास्त्रसूत्राणि बुद्धिमान् ॥ ५६ ॥

மிகச்சிறந்த அறிவாளியான அந்த பாணினி நர்த்தனம் செய்கின்ற அந்த நடராஜப் பெருமானின் உடுக்கின் ஒலியிலிருந்து வெளியான எழுத்துக் கூட்டங்களைக் கொண்டு பத சாஸ்திரம் என்ற இலக்கண நூலுக்கான ஸூத்திரங்களை எழுதினார்.

अथान्यस्तत्सहाध्यायी नाम्ना वररुचिर्मुनिः ।
वार्तिकान्याह सूत्रार्थं विवरीतुं महामतिः ॥ ५७ ॥

மேலும் பாணினியுடன் இலக்கணம் கற்றவரான மற்றொரு முனிவர் பெரும் அறிவாளி வரருசி என்பவர், ஸூத்திரங்களின் பொருளை விளக்குவதற்காக வார்த்திகங்களைச் செய்தார். (சொன்னதையும் சொல்லாததையும் தவறானவைகளையும் பற்றித் தெளிவு படுத்துபவை வார்த்திகங்கள்).

विष्णोर्हि शयनं शम्भोर्नूपुरं च महीधरः ।
शेषः पतञ्जलिरभूत् दिदृक्षुः स सभानटम् ॥ ५८ ॥

भुवं गतः तपस्विन्या गोणीनाम्न्याः स सर्पराट् ।
सुतार्थिन्याः सवित्रेऽर्घ्यमर्पयन्त्याः कराञ्जलेः ॥ ५९ ॥

अपतत्सुन्दरवपुः बालकः सातिविस्मिता।
सन्तुष्टा सस्वजे बालं स बभूव पतञ्जलिः ॥ ६० ॥

விஷ்ணுவின் படுக்கையும் சிவபெருமானின் காலணியும் பூமியைத் தாங்குபவரும் ஸர்பங்களின் அரசனுமான ஆதிசேஷன் சபையில் ஆடும் நடராஜப் பெருமானை (கூத்தர் பெருமானை)ப் பார்க்க விரும்பியவராகப் பூமியை அடைந்து பிள்ளை வேண்டித் தவமியற்றுகின்ற கோணீ என்பவள் ஸூர்யனுக்கு அர்க்யம் கொடுக்கும்போது அவளது அஞ்சலியிலிருந்தும் அழகிய சிசுவாக கீழே விழுந்தார். விந்தையால் ஆட்பட்ட அவள் அந்தக் குழந்தையை வாரி அணைத்தாள். அவர் பதஞ்சலியானார்.

चिदम्बरे नटेशानं दृष्ट्वा सिद्धोऽभवन्मुनिः।
पतञ्जलिं करुणया स्वयं देवः समादिशत् ॥ ६१ ॥

भाष्यं पाणिनिसूत्राणां विधातुं वार्तिकोपरि।
पतञ्जलिः पाणिनीयसूत्राणां भाष्यमातनोत् ॥ ६२ ॥

சிதம்பரத்தில் நடராஜரைக் கண்டு முனிவர் ஸித்திபெற்றவரானார். ஈசன் தானே பதஞ்ஜலியைக் கருணையால் பாணினியின் ஸூத்திரங்களுக்கான வார்திகத்தின்மேல் பாஷ்யம் எழுத உத்தரவிட்டார். பதஞ்ஜலி பாணினியின் ஸூத்ரங்களுக்குப் பாஷ்யம் எழுதினார்.

स्वर्णरङ्गे महाभाष्यमुपदेष्टुमना मुनिः।
शिष्यान्प्रतीक्षमाणोऽभून्नटेशेक्षणनिर्वृतः ॥ ६३ ॥

தங்கத்தாலான நடன அரங்கில் முனிவரான பதஞ்சலி நடராஜப் பெருமானைக் கண்டதால் மனநிறைவு கொண்டவராக மஹாபாஷ்யத்தைப் போதிக்க விரும்பியவராக சீடர்களை எதிர்பார்த்து இருந்தார்.

कदाचिदागतान् शिष्यान् स सहस्रं ततस्ततः।
वक्तुं प्रववृते भाष्यं सहस्रस्तम्भमण्डपे ॥ ६४ ॥

ஒரு சமயம், ஆங்காங்கிருந்து வந்து கூடிய ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களுக்கு ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் பாஷ்யத்தை போதிக்கத் தொடங்கினார்.

मध्ये जवनिका काचित् लम्बिता गुर्वधीतिनाम् ।
नान्येन संलपेत्कश्चित् नापगच्छेद्बहिः क्वचित् ॥ ६५ ॥

नोत्क्षिपेद्वा जवनिकां सर्वोऽप्यवहितो भवेत् ।
इत्यादिश्य च्छात्रवर्गं भाष्यं गुरुरुपादिशत् ॥ ६६ ॥

குருவிற்கும் மாணவர்களுக்கும் இடையே ஒரு திரை தொங்கவிடப்பட்டது. ''எவரும் மற்றவருடன் பேசக்கூடாது. வெளியே எங்கும் செல்லக்கூடாது. திரையையும் தூக்கக்கூடாது. எல்லோரும் கவனத்துடன் இருக்கவேண்டும். என்று உத்தரவிட்டுவிட்டு மாணவர் வகுப்பிற்கு குரு பாஷ்யத்தை போதித்தார்.

अष्टौ दिनान्यतीतानि नवमेऽह्नि किमप्यभूत् ।
गौडदेशागतः कश्चित्पाठमध्ये बहिर्ययौ ॥ ६७ ॥

எட்டு நாட்கள் சென்றன. ஒன்பதாவது நாளில் ஏதோ (எதிர்பாராதது) நடந்தது. கௌடதேசத்திலிருந்து (கிழக்கு வங்கம் - ஒரிஸ்ஸாவின் இடையிலுள்ளது) வந்த ஒருவன் பாடத்தின் இடையே வெளியே சென்றான்.

उदक्षिपज्जवनिकां शिष्यः कश्चन कौतुकात् ।
सर्वेऽपश्यन्भीमरूपं स्वगुरुं शेषरूपिणम् ॥ ६८ ॥

ஒரு சிஷ்யன் குறுகுறுப்பால் திரையைத் தூக்கினான். எல்லோரும் பயங்கர வடிவம் கொண்ட ஆதிசேஷன் உருவிலிருந்த தம் குருவைக் கண்டனர்.

क्षणाद्विषाग्निना दग्धान् दृष्ट्वा स्वं रूपमास्थितः ।
शशाप गौडमायान्तं ब्रह्मरक्षो भवेति सः ॥ ६९ ॥

அந்த பதஞ்சலி, நொடியில் விஷத்தீயால் எரிக்கப்பட்ட அவர்களைக் கண்டு தன் வடிவைப ஏற்றவராக தன்னை நோக்கி வருகின்ற கௌடதேசத்திலிருந்து வந்த மாணவனை பிரும்மராக்ஷஸனாக ஆவாய் எனச் சபித்தார்.

शिष्यनाशानुतप्तोऽथ गौडमाहूय सादरम् ।
मदनुग्रहतो भातु महाभाष्यं तवान्तरे ।। ७० ।।

वत्स मागा विषादं त्वं शिष्यस्ते भवितोत्तमः ।
तस्मै मत्कृतिमध्याप्य शापान्मुक्तो भवेत्यशात् ।। ७१ ।।

(கௌடனைத்தவிர) மற்ற மாணவர்களின் அழிவால் மனம் வருந்தியவராக ஆதரவுடன் கௌடனை அழைத்து "உன் அறிவில் என் அருளால் மஹா பாஷ்யம் நன்கு தெளிவாகப் புரியட்டும். குழந்தாய் ! கலங்காதே ! உனக்கு நல்ல சீடன் ஏற்படுவான். அவனுக்கு என் நூலைப் போதித்துப் பின் சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய்" என் ஆணையிட்டார்.

इत्थं गुरोः प्राप्य वरं गौडो रक्षोवपुर्धरः ।
रेवातटे वटेऽवात्सीत् सच्छिष्यावेक्षणोन्मुखः ।। ७२ ।।

இப்படி கௌடர் குருவிடமிருந்து அருள்வாக்கு பெற்று பிரும்மராக்ஷஸ வடிவமேற்றவராக நர்மதை நதிக்கரையில் நல்லதொரு சீடனை எதிர்பார்ப்பதிலேயே முனைந்தவராக ஆலமரத்தில் தங்கி இருந்தார்.

उज्जयिन्याश्चन्द्रशर्माभिधो विप्रवटुस्तदा ।
अहीश्वरमहाभाष्यमध्येतुं दक्षिणानगात् ।। ७३ ।।

உஜ்ஜயினியிலிருந்து சந்திரசர்மா என்ற பெயருள்ள ஒரு அந்தணச் சிறுவன் அப்போது பாம்பரசனான பதஞ்ஜலியின் மஹா பாஷ்யத்தைக் கற்பதற்காகத் தென்னாட்டை அடைந்தான்.

शापार्तं गौडमुद्धर्तुं स्वयं चन्द्रवपुर्धरः ।
पतञ्जलिः समायात इति प्राहुः पुराविदः ।। ७४ ।।

முன்னாள் சரித்திரமறிந்தவர்கள் சாபத்தால் வாடிய கௌடரைக் கரையேற்றுவதற்காகப் பதஞ்ஜலி சந்திரசர்மாவின் உடல் தாங்கியவராக வந்தார் எனக் கூறுவர்.

निष्ठारूपं पचेर्ब्रूया इति पृष्टः स रक्षसा।
पक्वमित्याह तेनासौ नीतस्तुष्टेन शिष्यताम्॥ ७५॥

பச் என்ற வினைப்பகுதியின் இறந்தகால வினையெச்சம் சேர்ந்த உருவம் சொல்வாய் என அந்த பிரும்மராக்ஷஸனால் கேட்கப் பெற்ற அந்த சந்திரசர்மா 'பக்வம்' எனக் கூறினார். மகிழ்ச்சியுற்ற அந்த பிரும்மராக்ஷஸனால் சிஷ்யராக்கப்பட்டார்.

अध्याप्य तं महाभाष्यं त्यक्त्वा रक्षोवपुस्ततः।
गौड आशास्य शिष्यं तं प्रतस्थे दिशमुत्तराम्॥ ७६॥

பிறகு அந்த சந்திரசர்மாவிற்கு மஹாபாஷ்யத்தைப் போதித்து விட்டு பிரும்மராக்ஷஸவடிவை விட்டு, அந்த சிஷ்யனை வாழ்த்திவிட்டு கௌடர் வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்.

तुरीयाश्रममासाद्य गौडो योगीश्वराच्छुकात्।
ब्रह्मविद्यामधिजगे बदरीमध्युवास च॥ ७७॥

கௌடர் யோகிகளில் சிறந்த சுகரிடமிருந்து நான்காவது ஸன்யாஸமெனும் ஆசிரமத்தை ஏற்று, பரம்பொருளைப்பற்றிய கல்வியைப் பயின்றார். பதரியில் வசித்தார்.

चन्द्रः श्रान्तश्चिराधीतैः निद्रया मोहमेयिवान्।
तं काचिज्जीवयामास नवनीतेन कन्यका॥ ७८॥

சந்திரசர்மா வெகுநாட்கள் தொடர்ந்து கற்றதனால் களைப்பு அடைந்தவராகத் தூக்கத்தால் மயக்கமுற்றார். ஒருபெண் அவரை வெண்ணெய்ப்பூச்சால் தெளிவித்தாள்.

उवाह तां स तिस्रोऽन्याः कन्या वैदुष्यमोहिताः।
चत्वारस्तनया जाताः सर्वे विद्याविदोऽभवन्॥ ७९॥

அந்த சந்திரசர்மா அந்தப்பெண்ணையும் (அவரது) கல்விச் சிறப்பில் மயங்கிய மூன்று வேறு பெண்களையும் மணந்தார். நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். எல்லோரும் சிறந்த கல்விமான்களாக ஆனார்கள்.

निवृत्तोऽभ्यगमद्गौडं स्वगुरुं बदरीस्थितम्।
प्राप तुर्याश्रमं तस्य प्रसादाद्ब्रह्मभावदम्॥ ८० ॥

பற்றற்றவராக சந்திரசர்மா பதரியிலிருந்த தன்குருவான கௌடபாதரைச் சென்றடைந்தார். அவரது அருளால் ஆத்மஞானத்தைத் தரவல்ல நான்காம் ஆசிரமத்தைப் பெற்றார்.

सततं जय गोविन्द पाहि गोविन्द मामिति।
निगदन्नन्यतो मौनी गोविन्दाख्यामवाप सः॥ ८१ ॥

அந்த சந்திரசர்மா எப்போதும் ''கோவிந்தா வாழி ! கோவிந்தா காப்பாற்று !'' என்றே சொல்பவராக வேறு பேச்சற்றவராக இருந்து கோவிந்தர் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றார்.

व्यासादेशाच्छङ्करार्यमुपदेष्टुं त्रयीशिरः।
प्रतीक्षमाणस्तं योगी रेवातीरेऽवसत्सुखम्॥ ८२ ॥

கோவிந்தர் (கோவிந்த பகவத்பாதர் என்பர்) வியாஸரது ஆணையால் சங்கரருக்கு உபநிடதங்களை உபதேசிப்பதற்காக அவரை எதிர்பார்ப்பவராக யோகநிலையில் அமர்ந்தவராக நர்மதி ஆற்றங்கரையில் சுகமாக இருந்தார்.

गोविन्द पूज्यपादं तं अन्विच्छन् शङ्करो गुरुम्।
तदध्युष्टगुहां प्राप्य विनीतः प्रणनाम तम्॥ ८३ ॥

சங்கரர் குருவான அந்த கோவிந்த பகவத் பாதரைத் தேடுபவராக அவர் குடியிருக்கும் குகையை அடைந்து அடக்கத்துடன் அவரை வணங்கினார்.

"स विष्णोः शयनं, दध्रे महीं, शम्भोश्च नूपुरम्।
पतञ्जलिः स एवाभूत्, स एवैष गुरूत्तमः ॥ ८४ ॥

அந்த ஆதிசேஷன் விஷ்ணுவின் படுக்கையாக இருந்தார். பூமியை அனந்தனுகத் தாங்கினூர். பரமசிவனுக்குக் கால்கழல்கள் ஆனூர். அவரே பதஞ்சலி ஆனூர். அவரே இதோ குருவரராக இருக்கிறூர்.

सर्ववेदान्तसिद्धान्तगोचरं तमगोचरम्।
गोविन्दं परमानन्दं सद्गुरुं प्रणतोऽस्म्यहम्॥ ८५ ॥"

எல்லா உபநிடத ஸித்தாந்தத்தில் மனம் சென்றுகொண்டிருப்பவரும், பேராநந்த வடிவினரும் நல்ல குருவுமான கோவிந்தரை வணங்குகிறேன்.

इति स्तुवन्तं तं भक्तं समाधेरुत्थितो गुरुः।
पप्रच्छ प्रणतं कस्त्वमिति वाचा दयामुचा॥ ८६ ॥

இப்படித் துதித்து வணங்கி நிற்கின்ற அந்த பக்தனை ஸமாதியில் இருந்து எழுந்த அந்த குரு, யார் நீ என்று தயை சொரிகின்ற வாக்கால் கேட்டார்.

न भूमिरापस्तेजो वा वायुः खं नेन्द्रियाणि च।
न तद्गणः सुषुप्त्येकसिद्धोऽहं केवलः शिवः ॥ ८७ ॥

நான் பூமியோ, நீரோ, நெருப்போ, காற்ரூ, ஆகாயமோ, இந்திரியங்களோ அல்ல. அவைகளின் தொகுப்பும் அல்ல. நல்ல தூக்கத்தில் தனித்திருப்பவனுகக் கண்டசிவனுன ஆத்மஸ்வரூபமாக இருக்கிறேன்.

आकर्ण्य शङ्करवचः सिद्धब्रह्मप्रदर्शनम्।
शङ्करः शङ्करः साक्षादित्यजानात्समाधिना॥ ८८ ॥

எப்போதும் நிலைத்துள்ள பரம்பொருளை விளக்குகின்ற சங்கரரது வார்த்தையைக்கேட்டு ஸமாதியில் நின்று பார்ப்பதன் மூலம் இந்த சிறுவர் சிவபெருமானே என்று உணர்ந்தார்.

अर्हं पारमहंस्याय धृत्या शान्त्या बुभुत्सया।
विदित्वा दीक्षितं चक्रे संन्यासविधिना गुरुः ॥ ८९ ॥

நிலைத்த பகுத்தறிவாலும் மனவடக்கத்தாலும் பரம்பொருளைப் பற்றி அறியும் பேராவலாலும் ஸன்யாஸமேற்பதற்கு ஏற்றவராக உணர்ந்து குருவான கோவிந்தர் ஸன்யாஸ முறைப்படி சங்கரரை விரதமேற்றவராகச் செய்தார்.

ततो विहितसंन्यासः शङ्करो जगृहे गुरोः।
सर्वं यतिवरैर्ग्राह्यमुपदेशं महत्तरम् ॥ ९० ॥

அதன் பிறகு ஸன்யாஸம் ஏற்ற சங்கரர் குருவிடமிருந்து சிறந்த ஸன்யாசிகளால் ஏற்கத்தக்க எல்லா உபதேசங்களையும் ஏற்றார்.

कृष्णद्वैपायनाचार्यकृतसूत्रानुसारतः।
अध्यैष्टोपनिषद्वृन्दतत्त्वं तस्माद्यथाविधि ॥ ९१ ॥

அவரிடமிருந்து கிருஷ்ணத்வைபாயனர் என்ற வியாஸர் செய்த ஸூத்திரங்களை ஒட்டி, உபநிடதக் கூட்டங்களின் சாரத்தைக் கற்றார்.

अवेदीद्ब्रह्मतां स्वस्मिन्नाचार्यवचसा क्रमात्।
तत्त्वमस्यादिभिर्वाक्यैः अपेतद्वैतभावनः ॥ ९२ ॥

கிரமமாக ஆசாரியரான கோவிந்த பகவத் பாதரின் உபதேசத்தால் தத்வமஸி முதலிய வாக்கியங்களின் மூலம் நான் எனது என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சிகள் அகன்றவராகத் தான் எங்கும் நிரம்பியுள்ள பரம்பொருளாக இருக்கும் நிலையை உணர்ந்தார்.

श्रीगुरोरर्चयन्नङ्घ्री वसन्निन्दुभवातटे।
वार्षिकांश्चतुरो मासान्नीतवान् ध्यानयोगतः ॥ ९३ ॥

சிறந்த தனது ஆசாரியரின் திருவடிகளை வழிபடுபவராக நர்மதையின் கரையில் மழை நாட்களான நான்கு மாதங்களை தியானத்தில் ஈடுபாட்டுடன் கழித்தார்.

वर्षासु नर्मदापूरो घोरो वार्धिरिवाययौ ।
उत्खातयंस्तटरुहान्मज्जयंश्चाश्रमोटजान् ॥ ९४ ॥

மழைநாளில் நர்மதையின் பெருக்கு பயங்கரமாகக் கரையில் முளைத்த மரம் முதலியவற்றைப் பெயர்த்துக் கொண்டும் ஆசிரமத்தின் குடிசைகளை மூழ்கடித்துக் கொண்டும் கடல்போல் வந்தது.

गुरौ समाधिगे स्तब्धजनदुःखापनुत्तये ।
वेगनिग्रहणायासौ प्रार्थयामास नर्मदाम् ॥ ९५ ॥

குரு ஸமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தபோது செய்வதறியாது திகைத்த மக்களின் துயரம் நீங்குவதற்காக நர்மதையைத் தன் பெருக்கின் சீற்றத்தை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டினார்.

प्रसन्ना नर्मदा वेगं निजग्राह यथार्थितम् ।
प्रविशन्ती शङ्करेण गृहीतं तत्कमण्डलुम् ॥ ९६ ॥

(துதியால்) அருள் புரிபவளாக நர்மதை வேண்டியவாறு சங்கரர் ஏந்தியிருந்த கமண்டலுவின் உள் நுழைந்தவளாகத் தன் சீற்றத்தை அடக்கிக்கொண்டாள்.

समाधेरुत्थितो योगी गोविन्दस्तं जगाद ह ।
ब्रह्मसूत्रकृतं व्यासं भगवन्तं कदाचन ॥ ९७ ॥
विनीतोऽहं पर्यपृच्छं मुनीनामथ सन्निधौ ।

ஸமாதியிலிருந்து வெளிப்பட்ட யோகியான கோவிந்தர் அவரை(ப்பார்த்து) சொன்னார். ''ஒருநாள் முனிவர்களது முன்னிலையில் வணக்கத்துடன் கைகூப்பியவனாக நான் பிரும்ம ஸூத்ரங்களை எழுதிய பெருமானான வியாஸரைக் கேட்டேன்.

''सूत्रिता ब्रह्ममीमांसा श्रुतिशीर्षपथानुगा ॥ ९८ ॥
लघ्वक्षरत्वात्सूत्राणां विवृतिः काप्यपेक्ष्यते ।
यथार्थग्रहणायैषां विवृतिं कृपया कुरु'' ॥ ९९ ॥

''உபநிடதங்களை அனுசரித்து ஆத்மதத்வ விசாரணைக்கான வழிமுறை ஸூத்ர வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஸூத்ரங்கள் சொல் சிக்கனம் உள்ளபடியால் அதற்கு ஒரு விரிவுரை தேவைப்படுகிறது. அவற்றை நன்கு புரிந்து கொள்ள ஒரு விளக்கவுரையை எழுதுங்கள்'' என்று.

व्यासस्तदाऽऽह मां 'वत्स शिष्यस्ते भविताऽनघ ।
महोग्रवेगां सरितं कुम्भे यः संग्रहीष्यति ॥ १०० ॥

வியாஸர் அப்போது என்னை(ப்பார்த்து)ச் சொன்னார். தோஷ மற்ற குழந்தாய் ! மிகவும் கடும் வேகமுள்ள ஆற்றை எவன் (தனது) கலசத்தினுள் அடக்கிக்கொள்வானோ அத்தகைய சீடன் ஒருவன் உனக்கு ஏற்படுவான்.

दुर्मतानि निरस्यासौ सूत्रभाष्यं करिष्यति ।''
इत्यादिशत्स मुनिराट् स च काल उपागतः ॥ १०१ ॥

இந்தச்சீடன் நல்வழி காட்டாத மதங்களை வென்று ஸூத்ர பாஷ்யம் இயற்றுவார்'' என்று அந்த முனிவரரசர் உத்திரவிட்டார். அந்த நேரம் நெருங்கியுள்ளது.

सौम्य शङ्कर भद्रं ते शृणुष्व गदतो मम ।
नारायणः पद्मभवो वसिष्ठः शक्तिरेव च ॥ १०२ ॥

मुनिः पराशरो व्यासः कृष्णद्वैपायनः शुकः ।
शुकशिष्या गौडपादाः एषा गुरुपरंपरा ॥ १०३ ॥

நல்லோனே சங்கரா ! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். என்சொல்லைக் கேள். நாராயணன், தாமரையில் தோன்றிய பிரும்மா, வஸிஷ்டர், சக்தி, பராசரமுனிவர், வியாஸர், சுகர்,

சுகரின் சீடரான கௌடபாதர் அவர்கள், இது (நமது) குருபரம்பரை.

गुरुक्रमागतां ब्रह्मविद्यां बदरिकावने।
अध्यगां गौडपादेभ्यः तेषां अन्तेवसन्मुदा॥ १०४॥

பதரீவநம் என்ற இலந்தைக் காட்டில் ஸ்ரீ கௌடபாதர்களிடமிருந்து அவர்களருகில் வசிக்கிற சீடனாகி குரு பரம்பரையில் வந்த பிரும்மவித்யையைக் கற்றேன்.

तां त्वयि प्रतिपाद्याहं कृतार्थः शृणु मे वचः।
गच्छ वाराणसीं भद्र शिष्यांस्तत्राधिकारिणः॥ १०५॥

बोधय ब्रह्मविज्ञानं भाष्येण विशदीकृतम्।
अनुगृह्णातु तत्र त्वां देवो वाराणसीपतिः॥ १०६॥

நல்லவனே! நான் அந்த பிரும்மவித்யையை உன்னிடம் சேர்ப்பித்து கடமையை முடித்தவனானேன். என் சொல்லைக் கேள். காசிக்குச் செல், அங்கு தக்க சீடர்களுக்கு உனது பாஷ்யத்தால் விளக்கப்பெற்ற ஆத்மதத்வம் பற்றிய சாஸ்திரத்தை உபதேசிப்பாய். காசீபதியான தேவன் சிவன் உனக்கு அருள் புரியட்டும்.

इत्थमाशास्य शिष्यं तं गोविन्दो बदरीं ययौ।
दिदृक्षुः स्वगुरुं गौडं कृतार्थेनान्तरात्मना॥ १०७॥

இவ்வாறு அந்த சீடனை வாழ்த்திவிட்டு கோவிந்தபகவத் பாதர், தன் எதிர்பார்ப்பு நிறைவுற்ற மனத்துடன், தன் குருவான கௌடபாதரைக் காண விரும்பியவராக பதரியை அடைந்தார்.

स्वगुरोरभिवन्द्याङ्घ्रिं ययौ काशीं स शङ्करः।
श्रुतिशीर्षविचारेण कालं तत्रानयच्छुभम्॥ १०८॥

அந்த சங்கரர் தன் குருவின் திருவடியை வணங்கிக் காசியை அடைந்தார். வேதங்களின் தலைப்பகுதியான

உபநிடதங்களின் பொருளைப்பற்றி ஆராய்வதில் அங்கு நேரத்தை மங்களமாகக் கழித்தார்.

बालः कश्चिच्चोलदेश्यो वेदवित्प्रथमाश्रमी।
महद्दिदृक्षया देशानटन् शङ्करमाश्रयत्। १०९॥

சோழ தேசத்தைச் சார்ந்தவனும், முதலாவதான பிரும்மசரிய ஆசிரமத்தில் இருப்பவனும் வேதம் அறிந்தவனுமான ஒரு சிறுவன் பெரியோர்களைக் காணும் விருப்பத்தால், தேசத்தைச்சுற்றி வருபவனாக சங்கரரை அணுகினான்.

विज्ञायार्हं संन्यसने शङ्करस्तं यतिं व्यधात्।
तं प्राहुरादिमं शिष्यं सनन्दनसमाख्यया॥ ११०॥

சங்கரர் அவரை ஸந்நியாஸத்திற்குத் தக்கவராக அறிந்து ஸந்நியாஸியாக ஆக்கினார். அவரை (மக்கள்) ஸநந்தனர் என்ற பெயருள்ள முதலாவது சிஷ்யனாகக் கூறுகிறார்கள்.

कदाचित्सहितः शिष्यैः आगच्छन् जाह्नवीतटात्।
मध्येऽन्त्यजमपश्यत्सापत्यदारं श्वभिर्वृतम्॥ १११॥

ஒரு சமயம் சிஷ்யர்களுடன் கூட கங்கைக்கரையிலிருந்து திரும்பி வருபவராக, நடுவில் புதல்வர்களுடனும் மனைவியுடனும் கூடியவனும் நாய்களால் சூழப்பட்டவனுமான சண்டாளனைக் கண்டார்.

पानान्मत्तं तमालोक्य गच्छ गच्छेत्यशाद्यतिः।
स एनमाह भो विप्र कं दूरीकर्तुमिच्छसि॥ ११२॥
चेतनाच्चेतनं वाऽन्नमयादन्नमयं बुध।

மதுவருந்தியதால் சுய நினைவிழந்த அவனை பார்த்து ஸந்யாஸி (சங்கரர்) (அப்பால்) செல் செல் என்று கூறினார். அவன் இவரை(ப்பார்த்து) கூறினான்- ''அந்தணரே ! அறிவாளியே ! எதை அப்பாற்படுத்த விரும்புகிறீர் ?

உணர்வாயுள்ளதிலிருந்து உணர்வாயுள்ளதையா அல்லது உணவாலானதிலிருந்து உணவாலானதையா ?

श्वपचोऽयमहं विप्र इति कोऽयं भिदाभ्रमः ॥ ११३ ॥

गङ्गाजले पङ्कजले बिंबितस्याहिमद्युतेः ।
को भेदः स्वर्णमृत्पात्रमध्यगस्यांबरस्य च ॥ ११४ ॥

இவன் நாயை வேகவிடுபவன், நான் அந்தணன் என்ற வேறுபாடு காண்கின்ற பிரமை எதனுல் ? கங்கை நீரிலும் சேற்று நீரிலும் பிரதிபிம்பமாகத் தெரிகின்ற சூர்யனுக்கும், தங்கப்பாத்திரத்திலும் மட்பாத்திரத்திலும் உள்ளே உள்ள ஆகாயத்திற்கும் இடையே என்ன வேற்றுமை ?

अशरीरः शरीरेषु पूर्ण एको हि विद्यते ।
विमुक्तिपद्यामाप्यापि मोह एवं कुतस्तव ॥ ११५ ॥

(ஆத்மா) ஒருவனே உடலற்றவனுக எல்லா உடல்களிலும் நிரம்பியவனுக இருக்கிருன். மோக்ஷ வழியை அடைந்தும் உனக்கு ஏன் இந்த மயக்கம் ?

इत्यप्रतीक्षितां वाचं निशम्य श्वपचोदिताम् ।
विस्मितः प्राह तनुभृत्प्रवरात्थ यथायथम् ॥ ११६ ॥

இவ்வாறு சண்டாளனிடமிருந்து வந்த எதிர்பார்த்திராத பேச்சைக் கேட்டு வியந்தவராகக் கூறிஞர் - ''உடல் தாங்குபவரில் (மனிதருள்) சிறந்தவனே ! உள்ளது உள்ளபடி கூறுகிருய் !

या साक्षिणी स्फुटा संवित् जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
सैवाहं न तु यद्दृश्यं इति जानन् स मे गुरुः ॥ ११७ ॥

விழிப்பிலும் கனவிலும் தூக்கத்திலும் நன்கு விளங்குகின்ற பேரறிவாக ஸாக்ஷியாக எது உள்ளதோ அதுவே நான். எது புலப்படுகிறதோ அது அல்ல என்று அறிகின்ற அவன் எனக்கு குரு.

ब्रह्मैवाहमिदं सर्वं कल्पितं तदविद्यया।
विततं ज्ञातवान्विप्रः चाण्डालो वा गुरुर्मम॥ ११८॥

நான் பரம்பொருளே. இதோ (தெரிவது) அனைத்தும் இதனை (பரம்பொருளை) அறியாதிருப்பதால் கல்பனையால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. எங்கும் பரவியுள்ளது. இதனை அறிந்தவன் அந்தணனே, சண்டாளனே (அவன்) எனக்கு குரு.

एवं वदन् ददर्शाग्रे सुताभ्यामुमया सह।
स्वपरीक्षार्थमायातं त्यक्तान्त्यजतनुं शिवम्॥ ११९॥

இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே சங்கரர் தன்முன் சண்டாள உடலை விட்டவரும் (தன்) இரு குமாரர்களுடனும் உமையுடனும் தன்னைச் சோதிக்க வந்தவருமான சிவனைக் கண்டார்.

स्तुवन्तं तं नतं प्राह श्लाघयंस्तद्वचः शिवः।
विदितश्रुतिशीर्षोऽसि कुरूपनिषदां तथा॥ १२०॥

व्यासप्रणीतसूत्राणां भाष्यं युक्तिपुरस्कृतम्।
निरस्य दुर्मतानीति समादिश्य तिरोदधे॥ १२१॥

சிவபெருமான் அவரது சொல்லைக் கொண்டாடிவிட்டு, வணங்கி எழுந்து துதிக்கும் அவரைப் பார்த்து கூறினர் - "நீ வேத முடிவான உபனிடதங்களை அறிந்தவனாக இருக்கிறாய். கெட்ட கொள்கைகளைக் கண்டித்து, உபனிடதங்களுக்கும் வியாஸர் எழுதிய பிரும்மஸூத்திரங்களுக்கும் யுக்திகளை முன்னிட்ட பேருரையைச் செய்வாயாக" இவ்வாறு உத்திரவிட்டு மறைந்தார்.

अधिगम्य स विश्वेशानुग्रहं भाष्यनिर्मितौ।
स्थितं बदर्यां गोविन्दपूज्यपादमुपागमत्॥ १२२॥

அவர் (சங்கரர்) பாஷ்யத்தை உருவாக்குவதற்கு விச்வேச்வரரின் அருளைப்பெற்று பதரியில் இருந்த கோவிந்த பூஜ்யபாதரை அடைந்தார்.

तद्दिष्टस्तद्गुरुं गौडं गुहासंस्थं प्रणम्य सः।
कुर्वंस्तयोर्वरीवस्यां तापसैः सममावसत्॥ १२३॥

அவரால் (கோவிந்தரால்) வழிகாட்டப்பெற்ற அவர் (சங்கரர்) அவரது (கோவிந்தரின்) குருவான, குகையில் சமாதியில் இருந்த கௌடபாதரை வணங்கி அவ்விருவருக்கும் பணிவிடையைச் செய்பவராக தவமியற்றுபவர்களுடன் கூட வசித்தார்.

व्यासतात्पर्यभरितं श्रुतिशीर्षण्यदर्शनम्।
गोविन्दाभ्यर्थितो गौडः तस्मा उपदिदेश ह॥ १२४॥

கோவிந்த பகவத்பாதரால் வேண்டப்பெற்ற கௌடபாதர் வியாசரது கருத்துக்கள் நிரம்பிய வேதாந்த தரிசனத்தை அவருக்கு (சங்கரருக்கு) உபதேசித்தார்.

आदिष्टो गौडपादेन प्रस्थानत्रितये तदा।
निर्ममे शङ्करो भाष्यं गुर्वोः प्रीतिं समावहन्॥ १२५॥

கௌடபாதரால் கட்டளையிடப்பெற்ற சங்கரர் குருக்களின் (கௌடபாதர், கோவிந்தபகவத்பாதர் இவரிருவரின்) மகிழ்ச்சியைக் கொண்டுவருபவராக (வேதாந்தத்தின்) மூன்று துறைகளிலும் பொருள் விளக்கம் தரும் பாஷ்யத்தை இயற்றினார்.

गौडपादस्ततः प्रीतः प्रशिष्यं भाष्यकारिणम्।
लोकशङ्करणे शक्तं समाशास्त जगद्गुरुम्॥ १२६॥

அதனால் மகிழ்ந்த கௌடபாதர் பாஷ்யத்தை இயற்றியவரும் உலகிற்கு நன்மை புரிவதில் திறமையுள்ளவருமான தன் சீடருக்குச் சீடரான சங்கரரை உலகத்தின் குருவாக- ஜகத்குருவாக- அருள் வழங்கினார்.

शङ्कराचार्यनाम्ना तं भगवत्पादसंज्ञया।
जगद्गुरुं त्रिकालज्ञाः तुष्टुवुस्तत्र सङ्गताः ॥ १२७ ॥

அங்கு கூடியிருந்த முக்காலமுணர்ந்த பெரியோர்கள் உலகின் குருவான அவரை (சங்கரரை) சங்கராசாரியர் எனவும் பகவத்பாதர் எனவும் புகழ்ந்தார்கள்.

शंकरोऽध्यापयामास शिष्यान् ग्रन्थान्स्वनिर्मितान्।
तेषां श्रेष्ठो गुरौ भक्त्या विरराज सनन्दनः ॥ १२८ ॥

சங்கரர் சீடர்களை(ளுக்கு)த்தான் இயற்றிய நூல்களைக் கற்பித்தார். அவர்களிடையே ஸநந்தனர் குருவிடமுள்ள பக்தியால் சிறந்தவராக விளங்கினார்.

तं त्रिरध्यापयामास ग्रन्थान्प्रीतो यतीश्वरः।
सुहृत्समोऽपि हि गुरुर्भजतोऽपि प्रसीदति ॥ १२९ ॥

(அவரது பக்தியால்) மகிழ்ந்த துறவித்தலைவரான சங்கரர் அவரை (அவருக்கு) மூன்று தடவை நூல்களைப் போதித்தார். நல்லெண்ணம் படைத்தவரும் (எல்லோரிடத்தும்) சமமான எண்ணம் படைத்தவருமாயினும் குரு தன்னை அண்டினவரிடம் அதிக அளவில் அருள் புரிகிறார்.

तत्र तत्त्वमविज्ञाय छात्रा आसन्नसूयवः।
कदाचिदपरे गङ्गापारेऽतिष्ठत्सनन्दनः ॥ १३० ॥

உண்மை நிலையை அறியாமல் மாணவர்கள் ஸநந்தனர் விஷயத்தில் பொறாமை கொண்டவர்கள் ஆனார்கள். ஒரு சமயம் ஸநந்தனர் கங்கையின் அக்கரையில் நின்றிருந்தார்.

आहूतो गुरुणा शीघ्रमेहीत्योघमचिन्तयन्।
अवातरन्नदीं, सा तं पद्मैर्दध्रे पदे पदे ॥ १३१ ॥

சீக்கிரம் வா என்று குருவால் அழைக்கப்பட்டவராக பிரவாகத்தைப்பற்றி நினைக்காதவராக ஆற்றைக் கடந்தார். அந்த

ஆறு அவரை ஒவ்வோர் அடியிலும் தாமரைகளால் தாங்கினாள்.

तदप्यगणयन्नेत्य गुरोः पादावुपास्पृशत्।
सर्वे तेऽसूयवः शिष्या नमितास्त्रपयाऽभवन्॥ १३२॥

அதனையும் (கங்கை தாமரையால் தன் கால்களைத் தாங்கியதையும்) பொருட்படுத்தாமல் (இக்கரையை) அடைந்து குருவின் திருவடிகளைத் தொட்டார். (வணங்கினார்) அஸூயை கொண்ட அந்த எல்லா சீடர்களும் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தவர்களாக ஆனார்கள்.

ततः प्रभृति तं प्रेम्णा पद्मपादं प्रतुष्टुवुः।
अन्यादृशी तस्य भक्तिरित्थं प्रख्यापिता तदा॥ १३३॥

அதனைத் தொடர்ந்து அவரை அன்புடன் பத்மபாதர் (தாமரையைக் காலடிகளில் கொண்டவர்) எனக் கொண்டாடினார்கள். தனித்தன்மை கொண்ட அவரது பக்தி அப்போது இப்படி நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

द्विजः कश्चिद्वृद्धवयाः तत्रागच्छज्जगद्गुरौ।
प्रास्तावीद्व्याससूत्रेषु संशयान् स्वान्सयुक्तिकम्॥ १३४॥

ஒரு வயது முதிர்ந்த அந்தணர் அங்கு வந்தார். ஜகத்குருவான சங்கரரிடம் வியாஸர் இயற்றிய ஸூத்திரங்களில் தன் ஐயங்களை யுக்திகளுடன் வெளியிட்டார்.

तानसौ शमयामास हेतुभिः सुपुरस्कृतैः।
वादे बहुदिनव्याप्ते प्रणिधानेन पद्मपात्॥ १३५॥

शङ्करः शङ्करः साक्षाद्वृद्धो व्यासो हरिः स्वयम्।
इति विज्ञाय संहृष्टः प्राञ्जलिः समुपेत्य तौ॥ १३६॥

भगवन्तौ सूत्रभाष्यकृतौ वां प्रणमाम्यहम्।
इतीरयन्ननामाशु शङ्करोऽभूत्सुविस्मितः॥ १३७॥

இந்த சங்கரர் அவரது ஐயங்களை நன்கு விளக்கப்பெற்ற காரணங்களைக் கொண்டு சமாதானம் செய்தார். வாதம் வெகு நாட்கள் தொடர்ந்திருக்கும் போது. பத்மபாதர் தியானத்தால் "ஆசார்ய சங்கரர் சிவனே, முதியவர் வியாஸர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவே" என உணர்ந்து மகிழ்ந்தவராகக் கைகூப்பியவராக அவர்கள் இருவரையும் அணுகி, பெருமதிப்பு கொண்ட ஸூத்ரமியற்றியவரும் பாஷ்யமியற்றியவருமான தங்களிருவரையும் வணங்குகிறேன்" எனக் கூறிக்கொண்டே உடன் வணங்கினார். சங்கரர் வியப்படைந்தவராக ஆனார்.

कृताञ्जलिस्ततो व्यासमुपतस्थे स शङ्करः।
तमुवाचातिहृष्टात्मा व्यासस्तुष्टोऽस्मि शङ्कर ! ॥ १३८ ॥

பிறகு அந்த சங்கரர் கைகூப்பியவராக வியாஸரை வணங்கினார். வியாஸர் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தவராக அவரை(ப்பார்த்து)ச் சொன்னார்- "சங்கரரே (நான்) மிகவும் மகிழ்ந்தவனாகிறேன்.

गीतासूत्रोपनिषदां भाष्यं विरचितं त्वया।
युक्तं गोविन्दशिष्यस्य तत्प्रख्यापय सर्वतः ॥ १३९ ॥

கீதை, பிரும்ம ஸூத்திரம், உபநிடதங்கள் இவற்றிற்கு உம்மால் பாஷ்யம் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது கோவிந்தரின் சீடரான உமக்கு ஏற்றது. அதனை எங்கும் பரப்புவீராக.

ब्रह्मणानुमतो भूयस्त्वामाशासे यतीश्वर।
जन्मनाऽष्टवयस्कस्त्वं यतिः प्रापोऽष्टवत्सरान् ॥ १४० ॥

துறவிகளில் உத்தமரே ! பிரும்மாவினால் அனுமதிக்கப் பெற்றவராக மறுபடி ஆசீர்வதிக்கிறேன். பிறப்பால் எட்டு வயது பெற்ற நீர் துறவியாகி எட்டுவயது கூடப்பெற்றீர்.

पुनः समाः षोडशायुरस्तु ते विश्वभूतये।
सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्त्वं तत्त्वं बोधय विस्तरात् ॥ १४१ ॥

உமக்கு உலக நன்மைக்காக மேலும் 16 ஆண்டுகள் ஆயுள் இருக்கட்டும். நீர் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் தன்னிஷ்டப்படி செயலாற்றல் பெற்றவராக விளக்கமாகத் தத்துவத்தைப் போதிப்பீராக.

इत्थं लब्ध्वाऽऽयुषो दैर्घ्यं व्यासाच्छङ्करदेशिकः ।
प्रतस्थिवान्दिशि विदिश्यद्वैतं बोधयन् बुधान् ॥ १४२ ॥

சங்கரகுரு வியாஸரிடமிருந்து ஆயுளின் நீட்சியைப் பெற்று திக்கிலும் விதிக்கிலும் அறிவாளிகளை(ளுக்கு) அத்வைததத்துவத்தைக் கற்பிப்பவராகக் கிளம்பினார். (திக்கு-கிழக்கு முதலியவை. விதிக்கு - தென்கிழக்கு முதலியவை)

कालटीसम्भवः कश्चिद्विष्णुशर्माभिधो वटुः ।
सहाध्यायी शङ्करस्य तमन्विच्छन्नुपासदत् ॥ १४३ ॥

காலடியில் பிறந்தவனும், சங்கரருடன் கூடப்படித்தவனும், விஷ்ணுசர்மா என்ற பெயருள்ளவனுமான ஒரு மாணவன் அவரைத் தேடி வந்தான்.

प्रार्थयामास शिष्यत्वेनात्मनो ग्रहणं वटुः ।
दत्वा श्रीचित्सुखाख्यां तं यतिं चक्रे यतीश्वरः ॥ १४४ ॥

மாணவன் சீடனாகத் தன்னை ஏற்க வேண்டினான். துறவிகளின் தலைவரான சங்கரர் ஸ்ரீசித்ஸுகர் என்ற பெயரைத்தந்து அவனைத் துறவியாக்கினார்.

शीतार्दितं स गोविन्दगुरुं परिचरन् हिमे ।
तप्तोदकं प्रार्थयत शिवं चन्द्रकलाधरम् ॥ १४५ ॥

அந்த சங்கரர் பனிக்காலத்தில் குளிரால் வாட்டப்பெற்ற கோவிந்த குருவை(விற்குப்) பணிவிடை புரிபவராக சந்திரகலையை தரித்துள்ள சிவனை(னிடம்) வென்னீரை வேண்டினார்.

तप्तोदलहरीं शम्भुः प्रावर्तयदथान्तिके।
गोविन्दः शङ्करः शिष्याः शीतबाधां तयाऽत्यजन्॥ १४६॥

அதனையடுத்து சிவன் அருகில் வென்னீர் ஊற்றைப் பெருகச் செய்தார். அதனால் கோவிந்தரும் சங்கரரும் சீடர்களும் குளிர்வாட்டலை அகற்றினர்.

कदाचिच्छङ्करं स्वप्ने जगाद हरिरच्युतः।
मूर्तिर्मदीया गङ्गायां मग्नाऽस्त्युद्धर तां यते॥ १४७॥
पूजयस्वेति तस्योक्तिमाकर्ण्य च तथाऽकरोत्।

ஒருநாள் (தன்னை அண்டியவர்களை) நழுவவிடாத ஹரி சங்கரரைக் கனவில் கூறினார்- "எனது விக்ரஹம் கங்கையில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அதனை வெளியே எடு. வழிபடச் செய்" என. அவரின் சொல்லைக் கேட்டு அப்படியே செய்தார்.

तस्यालयं कारयितुं चिन्तयन्नथ शंकरः॥ १४८॥
मात्रा प्रेषितमद्राक्षीदग्निशर्माभिधं द्विजम्।

பிறகு அந்த ஹரிக்குக் கோயிலைச் செய்விக்கச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த சங்கரர் (தனது) தாயால் அனுப்பப்பெற்ற அக்னி சர்மா என்ற அந்தணரைக் கண்டார்.

आर्याऽम्बा जरया जीर्णा त्वां स्मरन्त्यनिशं कृशा॥ १४९॥
दिदृक्षते त्वां तद्दत्तं प्रतीच्छैतन्महद्वसु।
इत्थं निवेदयन्सद्यः पपात गुरुपादयोः॥ १५०॥

"அன்னை ஆரியை முதுமையால் தளர்ந்தவளாக எப்போதும் உம்மை நினைப்பவளாக உடல் மெலிந்தவளாக உம்மைப் பார்க்க விரும்புகிறாள். அவளால் அளிக்கப்பெற்ற இந்தப்பெரும் நிதியை ஏற்பீர்." இவ்வாறு விண்ணப்பித்துக் கொள்பவராக உடன் குருவின் திருவடிகளில் விழுந்தார்.

शङ्करः कारयामास तद्धनेनालयं हरेः।
न्ययुंक्त चाग्निशर्माणं नियतं पूजने हरेः॥ १५१॥

சங்கரர் அந்தப் பொருள் குவியலைக்கொண்டு ஹரிக்குக் கோயிலைக் கட்டுவித்தார். மிகவும் அடக்கமுள்ள அக்னிசர்மாவை ஹரியின் வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தினார்.

पद्मपादं समादिश्य विस्तारयितुमालयम्।
स्मृतो मात्रा ततः प्रागात्कालटीं गगनाध्वना॥ १५२॥

ஆலயத்தை விரிவு படுத்துவதற்குப் பத்மபாதரைக் கட்டளை இட்டுத் தாயால் நினைக்கப் பெற்றவராக அங்கிருந்து (பதரிகாசிரமத்திலிருந்து) வானவழியே காலடியை அடைந்தார்.

ननाम मातरं तस्यास्तापं जह्रे समागमात्।
उपादिशद्ब्रह्म तस्यै परमं यन्न साऽविदत्॥ १५३॥

தாயை வணங்கினார். (தான்) வந்து சேர்ந்ததனால் அவளது தாபத்தைப் போக்கினார். பரம்பொருளைப்பற்றி உபதேசித்தார். (எந்த) அதனை அவள் உணரவில்லை.

अन्त्यकालस्मृतिं तस्याः शिवविष्ण्वभिधेऽपरे।
ब्रह्मणि व्यदधाद्धीरः स्थिरां स्तोत्रैर्मनोहरैः॥ १५४॥

அறிவைத்தூண்டுபவரான சங்கரர், சிவன் விஷ்ணு என்ற பெயருள்ள ஸகுணமான பரம்பொருளிடம் அவளது கடைசி நேரத்தின் நினைவு மனத்தைக் கவரும் ஸ்தோத்திரங்களால் நிலைத்துப் பதியும்படி செய்தார்.

पश्यन्ती सगुणं ब्रह्म सद्यस्तद्रूपमापिता।
योगिगम्यं पदं प्राप माता यतिवरस्य सा॥ १५५॥

துறவிகளுக்குள் உயர்ந்தவரின் தாயான அவள் ஸகுணமான பரம்பொருளின் வடிவை நன்கு உணர்ந்தவளாக உடன் அந்நிலையை அடையப்பெற்றவளாக யோகிகளால் மட்டும் அடையத்தக்க பெருநிலையை அடைந்தாள்.

यथाप्रतिश्रुतं मातुरन्तिमेष्टिं विधाय सः।
पुनश्च तीर्थानटितुं प्रयागं प्राप शङ्करः॥। १५६॥

அந்த சங்கரர் உறுதிமொழி தந்ததற்கேற்ப தாயின் ஈமக் கடனைச் செய்து பின்னர் புண்ய தீர்த்தங்களைச் சுற்றிவருவதற்காக பிரயாகையை அடைந்தார்.

कलिन्दजह्नुसुतयोः सरस्वत्याश्च सङ्गमे।
सस्नौ स ब्रह्मयजनस्थले तां जननीं स्मरन्॥ १५७॥

கலிந்தனின் குமாரியான யமுனை, ஜந்ஹு மஹரிஷியின் குமாரியான கங்கை ஸரஸ்வதி இவற்றின் கூடலில் பிரும்மா வேள்விபுரிந்த இடத்தில் அவர் (மறைந்த) அந்த தாயை நினைத்துக்கொண்டவராக ஸ்னானம் செய்தார்.

अत्रान्तरे सुधन्वाख्यः सौराष्ट्रो वैदिकात्पथः।
च्युतः प्रविष्टः समयं जैनं राष्ट्रमशान्नृपः॥ १५८॥

இதனிடையில் ஸுதன்வா என்ற பெயருள்ள ஸௌராஷ்டிர தேசத்து அரசன் வைதிக நெறியிலிருந்தும் வழுவியவனாக ஜினரின் வழியைப் பின்பற்றியவனாக ராஜ்யத்தை ஆண்டான்.

कुमारिलो विप्रवरो जैनान्विप्रद्विषः सुधीः।
जिगीषुस्तन्मतं बोद्धुं वर्धमानं जिनं श्रयन्॥ १५९॥
जैनवेषेण सिद्धान्तं छन्नः सम्यगधीतवान्।

நல்ல அறிவாளியும் அந்தணர்களுக்குள் சிறந்தவருமான குமாரிலர் அந்தணர்களை வெறுக்கின்ற ஜைனர்களை வெல்ல விருப்பம் கொண்டவராக, அவர்களது (ஜைனர்களது) கொள்கையை அறிவதற்காக, ஜினமதத்தைச் சார்ந்தவரான வர்த்தமானரை ஜைனரின் வேடத்தில் மறைந்தவராக அண்டி, கொள்கை முடிவுகளை நன்கு கற்றார்.

ज्ञातरन्ध्रैर्जिनैः क्रुद्धैः पातितस्तुङ्गसौधतः॥ १६०॥
यदि वेदाः प्रमाणं स्युरक्षतः स्यां पतन्नधः।
इति गायन्पपातास्य चक्षुरेकं परिक्षतम्॥ १६१॥

அவரது ஊடுறுவலை அறிந்து கோபமடைந்த ஜினர்களால் உயர்ந்த உப்பரிகையிலிருந்து தள்ளப்பட்டவராக, வேதங்கள் பிரமாணமாயின் கீழே விழுகின்ற நான் சிதைவடையாதவனாக ஆவேன் என்று கூவிக்கொண்டே விழுந்தார். இவரது ஒரு கண் சிதைவுற்றது.

यदि प्रमाणमित्येवं संशयान्मे तथाऽभवत्।
इति संस्तंभयंश्चेतो निरगान्नीरुजस्ततः॥ १६२॥

'பிரமாணம் ஆயின்' என்றிவ்வாறு சந்தேகத்தால் எனக்கு அவ்வாறு நேர்ந்தது என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டவராக வேதனையற்றவராக அங்கிருந்து வெளிப்பட்டார்.

जित्वा जैनान्विवादेषु विदुषा नृपसंसदि।
स्थापितः कर्ममार्गश्च श्रौतः स्थिरतरो यथा॥ १६३॥

அறிவாளியான அவரால் அரசசபையில் வாதங்களில் ஜைனர்களை வென்று வேதத்தைச் சார்ந்த கர்மநெறி ஸ்திரமாக இருக்குமாறு நிலைக்கச் செய்யப்பெற்றது.

एकाक्षरोपदेष्टापि गुरुर्जैनः स्वशास्त्रदः।
तस्मै द्रुह्यन्नकरवं पापं तस्य न निष्कृतिः॥ १६४॥

इति लोकहितं कृत्वाऽप्यशान्तं तस्य मानसम्।
तुषानलप्रवेशः स्यान्निष्कृतिस्त्वित्यचिन्तयत्॥ १६५॥

ஓர் எழுத்தை உபதேசித்தவன் குரு. ஜைனரோ தன் சாஸ்திரத்தின் தத்துவத்தையே உபதேசித்தவர். அவருக்கு துரோகம் விளைவித்த நான் பாபம் செய்தேன். இதற்குக் கழுவாய் இல்லை என்று உலகிற்கு நன்மை புரிந்த பிறகும் அமைதியுறுத அவரது மனம் உமிக்காந்தலில் ஆழ்ந்திருப்பதே கழுவாயாகும் என்று எண்ணிற்று.

श्रौतसन्मार्गरक्षार्थं गुहांशेन कुमारिलः।
जातः स्वदुष्कृतं मार्ष्टुं प्रायश्चित्तं स्वयं व्यधात्॥ १६६॥

வேதம் கூறும் நல்வழியை காப்பாற்றுவதற்கென்றே குகப் பெருமானின் அம்சமாகப் பிறந்த குமாரிலர் தன் தீவினையைப் போக்கத் தானே கழுவாய் செய்தார்.

सशिष्यः शङ्करो मन्दं दह्यमानं तुषाग्निना।
धीरं कुमारिलं प्राप तच्छिष्यैः साश्रुभिर्वृतम्॥ १६७॥

சிஷ்யர்களுடன் கூடிய சங்கரர் உமிக்காந்தலால் மெல்லமெல்ல எரிந்து கொண்டிருக்கின்றவரும் கண்ணீர் வடிக்கும் தன் சீடர்களுடன் கூடியவரும் மனங்கலங்காதவருமான குமாரிலரை அடைந்தார்.

पुण्यैः पुरातनैरेव दृष्टस्त्वं भगवन्मया।
शान्त्यै प्राक्चरिताघस्य प्राविक्षमनलं बुध॥ १६८॥
इत्यूचिवांसमाचार्यो भट्टमाह गुहांशजम्।

'பகவானே! பழைய நல்வினைப்பயனுல் என்னுல் நீர் காணப்பட்டீர். அறிவாளியே! முன் செய்த தீ வினையின் சாந்திக்காக நெருப்பில் நுழைந்தேன்'' என்று கூறிவந்த குகப்பெருமானின் அம்சமாகத் தோன்றிய குமாரிலபட்டரைப் பார்த்து ஆசாரியர் கூறினுர்.

व्रतं चरसि लोकस्य शिक्षायै नास्त्यघं त्वयि॥ १६९॥
त्वां जीवयामि मद्भाष्ये भव्यं रचय वार्तिकम्।
तमाह भट्ट आरब्धं व्रतं त्यक्तुं न पारये॥ १७०॥

''உலகத்தினரை வழிப்படுத்துவதற்காக கழுவாயைச் செய்கிறீர். உம்மிடம் தீவினை இல்லை. உம்மை உயிர்ப்பிக்கிறேன். எனது பாஷ்யத்தின்மேல் வார்த்திகம் என்ற குறிப்பை அமைப்பீராக''. என. அவரைப் பார்த்துப்பட்டர் சொன்னுர், 'தொடங்கிய விரதத்தைக் கைவிட இயலாதவனுக இருக்கிறேன்' என.

मगधेष्वस्ति शास्त्रज्ञो विश्वरूपो गृहाश्रमी।
मत्तोऽधिकः शास्त्रपथे प्रेष्ठः शिष्येषु याहि तम्॥ १७१॥

மகததேசத்தில் சாஸ்திரம் நன்கறிந்தவரும் கிருஹஸ்தா சிரமத்தில் உள்ளவருமான விச்வரூபர் இருக்கிறார். அவர் சாஸ்திர வழியில் என்னைவிட மேம்பட்டவர், (எனது) சீடர்களுக்குள் மிகப் பிரியமானவர். அவரை அடைவீர்.

विधेहि वशगं तेन वार्तिकं कारयाशु भोः ।
उपदिश्या मुमूर्षोर्मे विश्वेश इव तारकम् ।। १७२ ।।

அவரை வசத்திற்குள்ளானவராக ஆக்கிக்கொள்வீர். இறக்கும் தருவாயிலுள்ள எனக்கு விச்வேசுவரர்போல் தாரக மந்திரத்தை (பிறவியிலிருந்து கரையேற்றும் மந்திரத்தை) உபதேசிப்பீர்.

तथेति तस्मै स ब्रह्मोपादिशद्ब्रह्मतां गते ।
तस्मिन्ययौ विश्वरूपं दिदृक्षुर्मगधान्प्रति ।। १७३ ।।

அப்படியே (ஆகட்டும்) என்று அவர் குமாரிலருக்கு பரம் பொருளைப்பற்றிய மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அவர் பிரும்ம நிலையை அடைந்ததும் விசுவரூபரைக்காண விருப்பமுள்ளவராக மகததேசம் நோக்கிச் சென்றார்.

अत्राहुर्ब्रह्मसदने दुर्वासा वेदमध्यगात् ।
स्वरेऽस्खलत्स तं वाणी प्राहसद्ब्रह्मसंमता ।। १७४ ।।

இங்கு (இவ்வாறு) கூறுவார்கள். பிரும்மாவின் இருப்பிடத்தில் துர்வாஸர் வேதம் ஓதினார். அவர் ஸ்வரத்தில் பிழை செய்தார். அவரை ஸரஸ்வதி பிரும்மாவின் சம்மதி பெற்றவளாகப் பரிகசித்தாள்.

शशाप तां मुनिः क्रुद्धो मानुषीभवितुं तदा ।
प्रसादितो गिरां मात्रा शापमोक्षमुदैरयत् ।। १७५ ।।
शम्भोराचार्यवर्यस्य दर्शनात्सेवनादिति ।

அப்போது வெகுண்ட முனிவர் அவளை மனிதப்பெண்ணாகப் பிறக்கச் சபித்தார். வாக்கின் தேவியான

அவளால் மனத் தெளிவடையச் செய்யப்பட்டவராகி 'ஆசாரியர்களில் சிறந்தவரான சங்கரரின் பார்வையாலும் அவரது ஸேவையாலும்' என்று சாபவிடுதலையைக் கூறினார்.

जज्ञे वाणी भारतीति शोणातीरे द्विजात्मजा ॥ १७६ ॥
ब्रह्मा जज्ञे हरादेशात् विश्वरूप इति द्विजः ।
हिममित्रात्कान्यकुब्जेऽन्तेवसन्स कुमारिलात् ॥ १७७ ॥
श्रौतविद्यामधिजगे श्रौतकर्मरतोऽभवत् ।

ஸரஸ்வதி சோணா நதிக்கரையில் அந்தணப்பெண்ணாக பாரதி என்ற பெயருடன் பிறந்தாள். பிரும்மா சிவபெருமானின் கட்டளையால் கான்யகுப்ஜத்தில் (கனௌஜ்) ஹிமமித்ரர் என்பவரிடமிருந்து விசுவரூபர் என்ற பெயருடன் அந்தணராகப் பிறந்தார். அவர் மாணவராகிக் குருவை அண்டியிருப்பவராகி குமாரிலரிடமிருந்து வேத நெறியைக் கற்றார். வேத நெறிப்படிச் சடங்குகளைச் செய்வதில் ஈடுபட்டவராக ஆனார்.

तयोर्विवाहः समभूत् शीलविद्यानुरूपयोः ॥ १७८ ॥
तौ द्रष्टुं शङ्करः प्रागात्पुरीं माहिष्मतीं प्रति ।

நடத்தையிலும் கல்வியிலும் இணையானவர்களான அவர்களிருவருக்கும் விவாஹம் நடந்தது. சங்கரர் அவர்களைக்காண மாஹிஷ்மதி நகரை நோக்கிச் சென்றார்.

पञ्जरेष्वभितो बद्धैः वेदपाठनतत्परैः ॥ १७९ ॥
कृतशास्त्रप्रसंगैश्च कीरैः सन्नादिताङ्गणे ।
महति श्रीमति गृहे पाठशालाशतान्विते ॥ १८० ॥
प्रतीक्षमाणमतिथीन् विश्वरूपं ददर्श सः ।

ஆங்காங்கு கூடுகளில் சிறையிடப்பட்டவையும் வேதம் ஓதுவிப்பதில் ஈடுபட்டவையும் சாஸ்திரங்களில் விரிவுரை நிகழ்த்துபவையுமான கிளிகளால் ஒலிமயமாக்கப்பெற்ற தாழ்வாரத்துடன் கூடியதும் நூற்றுக்கணக்கான வகுப்பறைகள்

கொண்டதுமான பெரிய அழகான வீட்டில் விருந்தாளிகளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற விசுவரூபரை அவர் கண்டார்.

भिक्षवेऽदृष्टपूर्वाय भिक्षां समुपकल्प्य सः ॥ १८१ ॥
हस्ते यतेरदान्नीरं नाददे यतिरर्पितम् ।
तेनोद्विग्नं विश्वरूपं यतिराह महामतिः ॥ १८२ ॥

அந்த விசுவரூபர் முன் பார்த்தறியாத அந்த துறவிக்குப் பிக்ஷயுணவை ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, துறவியின் கையில் (உணவு ஏற்கக் கோரி) நீர் வார்த்தார். வார்த்ததைத் துறவி ஏற்கவில்லை, அதனால் கலங்கிய விசுவரூபரைப் பேரறிவாளியான துறவி கூறினார்.

यदि दद्या वादभिक्षां स्वीकुर्यां भोज्यमर्पितम् ।
विप्रस्तमाह कुतुकी को मध्यस्थश्च कः पणः ॥ १८३ ॥

'நீர் வாதமாகிய பிக்ஷையை அளிப்பீரேயாகில் நான் அளிக்கப் பெற்ற உணவை ஏற்பேன்' என. (அதனைக் கேட்டு வாதிடுவதில்) ஆவல் கொண்ட அந்தணர் அவரை நோக்கிக் கூறினார். ''யார் (வாதில்) நடுவலர்? என்ன பந்தயம்?'' என.

जैत्राश्रमाभ्युपगमः पणो मध्ये च भारती ।
इत्याह शङ्करस्तच्च संमेने विप्रपुङ्गवः ॥ १८४ ॥

வெற்றி கொண்டவரின் ஆசிரமத்தை ஏற்பது பந்தயமாகும். நடுவில் (நடுவராக) பாரதீ எனச் சங்கரர் கூறினார். அதனை அந்தணப் பெரியார் ஏற்றார்.

चक्रतुर्भोजने वृत्ते उभौ सुमनसौ कथाम् ।
इतो यतिस्ततो भर्ता न स्यां पक्षान्तराश्रिता ॥ १८५ ॥
इंति साक्ष्ये वृता वाणी सुममाले ददौ तयोः ।

சாப்பாடு முடிந்ததும் இருவரும் நன்மனம் கொண்டவர்களாக வாதைச் செய்தனர். சாக்ஷியாக இருப்பதில் வரிக்கப்பெற்ற பாரதி, இப்புறம் துறவி, அப்புறம் கணவர்,

ஏதேனும் ஒரு சார்பைத் தழுவியவளாக ஆகக்கூடாதென அந்த இருவருக்கும் இரு பூமாலைகளைத் தந்தாள்.

माला येन धृता म्लायेन्मन्तव्यः स पराजितः ॥ १८६ ॥
इति कृत्वा निश्चयं सा गृहकृत्ये रताऽभवत् ।

எவரால் சூடப்பெற்ற மாலை வாடுகிறதோ அவர் தோற்றவராகக் கருதப்படுவார் என முடிவைச் செய்துவிட்டு அவள் வீட்டுப் பணிகளில் ஈடுபட்டவளாக ஆனாள்.

षड्दिनानि व्यतीतानि तयोर्विवदमानयोः ॥ १८७ ॥
सस्मिताननपद्मौ तौ प्रगल्भौ प्रतिभान्वितौ ।
उत्तरोत्तरयुक्तीनामभूतां खण्डने पटू ॥ १८८ ॥

அவர்கள் இருவரும் வாதிட்டுவரும்போது ஆறு நாட்கள் கழிந்தன. இருவரும் திறமையுள்ளவர்கள். புத்திக் கூர்மையுள்ளவர்கள். புன்சிரிப்புடன் கூடிய தாமரைபோன்று அழகிய முக முள்ளவர்களாக அவர்களிருவரும் மேல்மேல் எழும் யுக்திகளைக் கண்டிப்பதில் திறமையுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்.

न भीश्चिन्ताऽथवा रोषो न वागुग्रा तयोरभूत् ।
सप्तमे दिवसे विप्रो यत्युक्तीनां निबर्हणे ॥ १८९ ॥
स्वोक्तेः समर्थने चापि नाशक्नोद्यत्नवानपि ।

அவர்களுக்குப் பயமோ கவலையோ ஆத்திரமோ ஏற்படவில்லை. கடும் சொல் இல்லை. ஏழாவது நாள் அந்தணர் (விச்வரூபர்) துறவியின் வாதங்களைக் கண்டிக்கவும் தன் வாதத்தை நிலைநிறுத்தவும் முயன்றும் இயலாதவரானார்.

भर्तुर्गलगतां मालां म्लायन्तीं वीक्ष्य भारती ॥ १९० ॥
न्यमन्त्रयदुभे भैक्ष्ये जानाना स्वपतिं जितम् ।
दुर्वासश्शापतो मुक्ता ततो भेजे स्वकं वपुः ॥ १९१ ॥

பாரதி கணவரின் கழுத்திலிருந்த மாலே வாடிவருவதைக் கண்டு தன் கணவரைத் தோற்றவராக உணர்ந்து இருவரையும் பிக்ஷை ஏற்கக் கூப்பிட்டாள். (தோற்ற தன் கணவர் துறவியாக வேண்டியிருப்பதால் இனி இல்லறத்துரிமை இழந்தார் என்பதை உணர்ந்தாள்) பின்னர் துர்வாஸரின் சாபத்திலிருந்தும் விடுபட்டவளாகத் தன் (ஸரஸ்வதி) வடிவைப் பெற்ருள்.

तां प्रणम्य यतीशानः प्रार्थयामास भारतीम्।
स्थानेषु स्मर्यमाणा त्वं आविरास्व शुभैषिणी ॥ १९२ ॥

துறவித் தலேவர் அவளே வணங்கி "தாங்கள் ஆங்காங்கு இடங்களில் நினேக்கப்பட்டதும் உலக நன்மையைச் செய்ய விரும்புபவளாகத் தோன்றுவீர்." எனக் கோரினுர்.

तथेति संश्रुतवती ययौ वाणी स्वकं पदम्।

அவ்வாறே (ஆகட்டும்) என்று உறுதி கூறியவளாகப் பாரதீ தன் நிலேயை அடைந்தாள்.

सदाचार वयो विद्याऽऽभिजात्यादि विजृम्भिते ॥ १९३ ॥
अहन्ताममते त्यक्त्वा विप्रः शङ्करमाश्रयत्।

அந்தணர் (விச்வரூபர்) நன்னடத்தை, வயது, கல்வி, நற்குலத்தோன்றல் முதலியவற்ருல் திமிர்த்திருந்த அஹங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் (தான் தனது என்ற எண்ணப்பற்றைத்) துறந்து சங்கரரை அண்டினுர்.

"तपो बह्वचरं पूर्वमद्य लब्धं हि तत्फलम् ॥ १९४ ॥
अन्यथा जगदीशेन स्वीकृतिर्मे घटेत किम्।
वृणोमि शरणं ब्रह्मन् त्वत्पादावनुशाधि माम् ॥ १९५ ॥

"முன்பு (முன் பிறவியில்) பெரும் தவம் செய்துள்ளேன். இன்றல்லவோ அதன் பயன் கிட்டியது. இல்லாவிடில் உலகத்து ஈசனுன உம்மால் எனது ஏற்பு கூடியிருக்குமா ? உமது திருவடிகளேச் சரணமாகக் கோரியுள்ளேன். என்னே ஆண்டருள்க."

इत्यर्थितोऽदीक्षयत्तं संन्यासेन यतीश्वरः।
सुरेश्वर इति ख्यातः स बभूव धरातले ॥ १९६ ॥

இவ்வாறு கோரப்பட்ட துறவித் தலைவர் அவரை ஸன்யாஸ முறைப்படி தீக்ஷை செய்வித்தார். அவர் (விசுவரூபர்) ஸுரேச்வரர் எனப் பூமியில் புகழ்பெற்றவர் ஆனார்.

भैरवोपासकः कश्चित् सिद्धिकांक्षी दृढव्रतः।
कपालं मूर्धगं ह्येकीभूतं जायेत योगिनः ॥ १९७ ॥

प्रसीदेद्भैरवो देवो बलेस्तस्य समर्पणात्।
शङ्करोऽयं महायोगी भविता बलिरुत्तमः ॥ १९८ ॥

इत्येवं चिरमालोच्य समयं प्रतिपालयन्।
शङ्करं परिचर्याभिस्तोषयामास कृत्यवित् ॥ ३ ॥

பைரவரை வழிபடும் ஒருவன், சித்தியைப் பெற விரும்பி (அதற்கென) திடமான நோன்பு பூண்டு. "யோகியின் தலையில் உள்ள ஓடு ஒன்றாகக் கூடிவிடும். அதனைப் பலியாகக் கொடுப்பதால் பைரவதேவர் அருள்வார். இந்த சங்கரர் சிறந்த யோகி. உயர்ந்த பலியாக ஆவார்." என்றிவ்வாறு வெகுநாட்கள் திட்டமிட்டுத் தக்க நேரத்தை எதிர்பார்ப்பவனாகச் செயல்முறை அறிந்த அவன் சங்கரரைப் பணிவிடைகளால் மகிழ்வித்தான்.

शुश्रूषयाऽतिप्रसन्नं गुरुमाह स भैरवः।
दित्से बलिं भैरवाय तद्याचे भवतः शिरः ॥ २०० ॥

பணிவிடையால் மிகவும் மகிழ்ந்த குருவிடம் அந்த பைரவன் கூறினான் - "பைரவருக்கு பலிதர விரும்புகிறேன். அதற்காக தங்கள் தலையை யாசிக்கிறேன்".

तत् श्रुत्वा शंकरस्तुष्टो वपुर्दद्यां हि याचितः।
इति निश्चित्य तं प्राह नय मां विजनं वनम् ॥ २०१ ॥
परैरविदितस्तत्र संविधेहि समीहितम्।

அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சங்கரர், யாசிக்கப்பெற்ற நான் (என்) உடலைக் கொடுப்பேன் எனத் தீர்மானித்து அவனைப் பார்த்துக் கூறினார் - ''என்னை ஜனச்சந்தடியற்ற காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வாய். பிறரால் அறியப்படாதவனாக அங்கு விரும்பியதை நிறைவுறச் செய்''.

इत्यादिष्टो वनं नीत्वा तमुपास्य च भैरवम् ॥ २०२ ॥
छेत्तुं समाददे खड्गं शिरः शङ्करकन्धरात्।

இவ்வாறு ஆணையிடப்பெற்ற அவன் அந்த சங்கரரைக் காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பைரவரை வழிபட்டுப் பின் சங்கரரது கழுத்திலிருந்து தலையைத் துண்டிக்க கத்தியை எடுத்தான்.

तत्क्षणे पद्मपादोऽपि गुरुसन्दर्शनोत्सुकः ॥ २०३ ॥
अध्यायत्स्वगुरुं ज्ञात्वा वृत्तं रोषवशङ्गतः।

அந்த நொடியில் பத்மபாதரும் குருவைக்காண்பதில் ஆர்வ மிக்கவராகத் தன் குருவை நினைத்தார். நடந்ததை அறிந்து கோபத்தின் வசமடைந்தவரானார்.

नृसिंह तेजसाऽऽविष्टो वनमार्गात्त्वरान्वितः ॥ २०४ ॥
भैरवोपासकं धृत्वा हननायोद्यतोऽभवत्।
प्रसादितः शंकरेण तं मुमोचाथ साधकम् ॥ २०५ ॥

நரசிம்மரின் வீரியம் உட்புகுந்தவராக வேகத்துடன் கூடியவராகக் காட்டிற்கு வந்தார். பைரவரை வழிபடும் பைரவனைப் பிடித்துக் கொல்ல முற்பட்டவரானார். பின் சங்கரரால் வேண்டப் பெற்றவராக அந்த ஸாதகனை விடுவித்தார். (பைரவனைக் கிழித்துக் கொன்றார் என்றும் கூறுவர்)

प्रणतं साधकं वीक्ष्य शङ्करः सिद्धिमुत्तमाम्।
तस्यानुजगृहे योगी नृसिंहस्य प्रसादतः ॥ २०६ ॥

ஸாதகன் வணங்கியதைக் கண்டு நரசிம்மரின் அருளால் அவனுக்கு உயர்ந்த (பைரவரின் அருள் பெறுதலாகிய) சித்தியை யோகி சங்கரர் அருளினார்.

अहोबिलगिरेरग्रे पुण्यारण्ये कदाचन।
सनन्दनश्चचारोग्रं नृसिंहमनुना तपः ॥ २०७॥

ஒருசமயம் அஹோபில மலையின் மேல் புண்யமிக்கக் காட்டில் ஸநந்தனர் (பத்மபாதரின் முன்னிருந்த பெயர்) நரஸிம்ம மந்திரத்தால் கடுமையான தவத்தைச் செய்தார்.

वहुभिर्वत्सरैः सिद्धिर्न प्राप्ता मन्त्रजापिना।
तं पप्रच्छागतस्तत्र किरातः क्लिश्यसे कुतः ॥ १२॥
को वाऽत्र मृग्यते विद्वन्निति पृष्टोऽब्रवीद्द्विजः।

மந்திரம் ஜபித்துக் கொண்டிருந்த ஸநந்தனரால் பல ஆண்டுகளாலும் சித்தி அடையப்பெறவில்லை. அங்கு வந்த ஒரு வேடன் அவரைக் கேட்டான் - "அறிவாளியே! ஏன் சிரமப் படுகிறீர்? எதனைத்தான் இங்கு தேடுகிறீர்?" இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்தணர் கூறினார்.

कश्चित्सिंहमुखः कण्ठादधो मर्त्यवपुर्मया ॥ २०९॥
मृग्यतेऽत्र वसन् सोऽपि नायात्यक्षिपथं मम।

"கழுத்துக்குக் கீழ் மனித உடல் கொண்டவரும் சிங்க முகம் உள்ளவருமான ஒருவர் என்னால் தேடப்படுகிறார். அவர் இங்கு இருப்பவராயினும் என் கண் வழியில் வரவில்லை."

यद्यस्त्यत्र मृगोऽवश्यमानेष्ये मा कृथाः श्रमम् ॥ २१०॥
इतीरयन्क्षणादेव प्रविशन्स वनान्तरम्।
निवध्य गाढं नृहरिं लताभिस्तत्पुरो न्यधात् ॥ २११॥

'இங்கு அந்த பிராணி இருக்குமேயானால் கட்டாயம் கொணர்வேன், சிரமப்பட வேண்டாம்,' என்று கூறிய அவன் நொடியில் காட்டின் இடையே புகுந்து நரசிம்மரைக் கொடிகளால் அழுந்தக் கட்டி அவர் முன் கொண்டுவைத்தான்.

मनोवाचामगम्यस्त्वं वनेचरवशे कथम्।
अभूरित्यद्भुताविष्टहृदा विज्ञापितो विभुः ॥ २१२ ॥
अमुनैकाग्रचित्तेन ध्यातोऽहमबहिर्दृशा।
किं चिन्तया ते तपसा प्रीय इत्याह तं हरिः ॥ २१३ ॥

'நீர் மனத்திற்கும் சொற்களுக்கும் அகப்படாதவர். இந்தக் காட்டில் சுற்றுபவனின் வசத்தில் எப்படி ஆனீர்?' என வியப்பால் நிரம்பிய மனத்தினரான ஸநந்தனரால் எங்கும் நிரம்பியுள்ள நரஸிம்மர் விண்ணப்பிக்கப்பெற்ருர். ''ஒரு முனைப்பட்ட மனம் உள்ளவனும் வெளிநோக்கற்றவனுமான இவனுல் நான் மனத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்டேன். சிந்தையால் என்ன ? (சிந்தை எதற்கு ?) உன் தவத்தால் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்'' என்று ஹரி அவரைப் (பார்த்து)க் கூறினுர்.

प्रसन्नो नृहरिस्तस्य सदा सन्निहितस्तनौ।
नापेक्षते स्मरणमप्यव्याजकरुणो विभुः ॥ २१४ ॥

அருள் மிக்க நரஸிம்மர் அவர் உடலில் எப்போதும் தங்கியுள்ளார். ஒருவித எதிர்பார்ப்புமற்ற கருணையுள்ள இறைவன் நினைவிற்கொள்ளுதலைக்கூட எதிர்பார்ப்பதில்லை.

ततः पद्मपदा साकं बदरीं प्रत्यगाद्गुरुः।
विलोक्य मुमुदे रम्यां बदरीशालयच्छविम् ॥ २१५ ॥

பிறகு குரு ஸ்ரீ சங்கரர் பத்மபாதருடன் கூட பதரியை அடைந்தார். அழகிய பதரிநாதரின் ஆலயத்தொளியைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

केरलीयांस्तत्र पूजाविधानाय समादिशत्।

அங்கு பூஜை செய்யக் கேரள தேசத்தினரை நியமித்தார்.

कदाचित्तत्र हैमाद्रौ चरन्तं जाह्नवीतटे ॥ २१६ ॥
सिञ्चन्तं क्षीरवाराशिवीचीसदृशवीक्षितैः।
योगीशानं गौडपादं दृष्ट्वा तं प्राणमद्गुरुः ॥ २१७ ॥

ஒருசமயம் அங்கு பனிமலையில் கங்கைக் கரையில் நடமாடிவந்தவரும் பாற்கடலின் அலைகள் போன்ற அருள் நோக்குகளால் குளிர்விப்பவரும் (தாபம் போக்குபவரும்) யோகிகளில் சிறந்தவருமான கௌடபாதரைப் பார்த்துக் குருவான சங்கரர் அவரை வணங்கினார்.

तस्याशिषापास्तमोहः चित्तत्वस्फूर्तिमांस्तदा।
ध्यायंस्तं परमाचार्यं वनमध्यं प्रविष्टवान्॥ २१८॥

அவரது அருளால் கலக்கம் நீங்கியவராக பேரறிவு துலங்கப் பெற்றவராக அந்த தன் குருவின் குருவான கௌடபாதரையே தியானித்துக் கொண்டு காட்டின் நடுவில் நுழைந்துவிட்டார்.

तत्र निध्यायतश्चेतो लग्नमाद्ये गुरूत्तमे।
वटद्रुमतलासीने ध्यातः सोऽप्याविरास्त ह॥ २१९॥

அந்தக் காட்டின் நடுவில் தியானத்தில் ஆழ்ந்தவரது மனம் ஆதிகுருவானவரும் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தவருமான குருவரரிடம் பதிந்தது. தியானிக்கப்பெற்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியான அவரும் (சங்கரர்) முன் தோன்றினார்.

मौनव्याख्याप्रकटितपरतत्त्वानुभूतिदम्।
ववन्दे दक्षिणामूर्तिं आत्मतत्त्वप्रभासकम्॥ २२०॥

மௌனமாகிய பெருவிளக்க முறையால் வெளியாக்கப்பட்ட பரம்பொருளின் உணர்வை அளிப்பவரும் ஆத்மநிலையை அறிவொளி மூலம் துலக்குபவருமான தக்ஷிணாமூர்த்தியை வணங்கினார்.

स्तुवन्तं तं परेशानो दीक्षयामास मुद्रया।
भद्रया, गुरुदिष्टं तद्ब्रह्म तद्धृद्यभासत॥ २२१॥

பரமேசுவரன் (தன்னை) துதித்ததுக்கொண்டிருக்கும் அவரை மங்களமான ஞான முத்திரையால் அருள்பாலித்தார். குருவால் உணர்த்தப்பெற்ற அந்தப் பரம்பொருள் அவரது உள்ளத்தில் துலங்கிற்று.

अन्तर्हिते भगवति दक्षिणास्ये ततः प्रयान्।
नेपालादीनतिक्रम्य दत्ताश्रममवाप सः ॥ २२२॥

பகவான் தக்ஷிணாமூர்த்தி மறைந்ததும் அங்கிருந்து கிளம்பிய ஸ்ரீ சங்கரர் நேபாளம் முதலியவற்றைத் தாண்டி தத்தாசிரமத்தை அடைந்தார்.

स्वच्छन्दचारी सर्वत्र स्वेच्छाकलितविग्रहः ।
दत्तस्तमानयद्योगी कैलासं गिरिमुत्तमम् ॥ २२३ ॥

தன் விருப்பப்படி ஸஞ்சரிப்பவரும் தன் விருப்பப்படி உருவமமைத்துக் கொள்பவரும் யோகியுமான தத்தர் அவரைச் சிறந்த மலையான கைலாஸத்திற்கு அழைத்து வந்தார்.

पार्वतीस्कन्दनन्याद्यैः सेवितं परमेश्वरम्।
विस्मयाविष्टहृदयो ददर्श गिरिशं यतिः ॥ २२४ ॥

பார்வதி கந்தர் நந்தி முதலானோரால் வழிபடப்பெற்ற மலைவாழ்பவரான பரமேசுவரனை அந்தத் துறவி விந்தைக்கு ஆட்பட்ட மனத்தினராகக் கண்டார்.

प्रणमन्तं यतिं प्राह प्रेम्णा स परमेश्वरः ।
मदंशतस्त्वं जातोऽसि भुवि चाद्वैतबोधकः ॥ २२५ ॥

एतत्प्रतिगृहाण त्वं लिङ्गपञ्चकमादरात्।
पूजयैतानि विधिना प्रयतो विश्वभूतये ॥ २२६ ॥

அந்த பரமேசுவரன் வணங்கிக் கொண்டிருக்கும் துறவியைப் பார்த்துக் கூறினார் - ''நீ எனது அம்சத்திலிருந்தும் தோன்றியிருக்கிறாய். பூமியில் அத்வைத தத்துவத்தைப் போதிப்பவனாகத் தோன்றியுள்ளாய். நீ இந்த ஐந்து லிங்கங்களையும் பக்தியுடன் பெற்றுக் கொள்வாய். முழு முயற்சியுள்ளவனாக இவற்றை உலக நன்மைக்காக முறைப்படி பூஜிப்பாய்.

शङ्करो मोदभरितः प्रणम्य परमेश्वरम्।
गृहीत्वा पञ्च लिङ्गानि दत्तहस्तावलम्बनः ॥ २२७ ॥

दत्तेन सह संप्राप क्षणाद्बदरिकावनम्।
दत्तेनानुगृहीतः स प्रतस्थे दिग्जयेच्छया ॥ २२८ ॥

மகிழ்ச்சி நிரம்பிய சங்கரர் பரமேசுவரனை வணங்கி (அவர் அளித்த) ஐந்து லிங்கங்களை ஏற்று தத்தரது கைகளைப் பிடிப்பாக்கிக் கொண்டவராக தத்தருடன் விநாடியில் பதரிகா வனத்தைச் சென்றடைந்தார். தத்தரால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று திக்விஜயம் செய்ய விருப்பத்துடன் கிளம்பினார்.

केदारेशं महाकालं सोमेशं प्रणवेश्वरम्।
त्र्यम्बकं घुसृणेशानं नागनाथं भिषक्पतिम् ॥ २२९ ॥
भीमेशं च प्रणम्याथ क्रमाच्छ्रीशैलमागमत्।

கேதாரநாதரையும் மஹாகாலரையும் ஸோமநாதரையும் ஓங்காரேச்வரரையும் திரியம் பகரையும் குஸ்ருணேச்வரரையும் நாகநாதரையும் வைத்ய நாதரையும் பீமேசுவரரையும் வணங்கிவிட்டுப் பிறகு முறையே ஸ்ரீ சைலத்தை வந்தடைந்தார்.

कञ्चित्कालमुवासात्र मल्लिकार्जुन सेवकः ॥ २३० ॥
सिद्धिक्षेत्रे परिचरन् योगिनोऽत्र तपस्यतः।
विन्दन्नात्मधियं लीनां समाधौ निर्विकल्पके ॥ २३१ ॥
शुद्धां मतिकृतैर्दोषैः अलिप्तां व्यचरत्ततः।

இங்கு மல்லிகார்ஜுனரை வழிபடுபவராகச் சில நாட்கள் தங்கினார். தவச்சித்தி பெறுவதற்கு ஏற்ற இடமாகிய அங்கு தவமியற்றும் யோகிகளுக்குப் பணிவிடைபுரிபவராகத் தனது எண்ணம் பேத உணர்வற்ற ஆழ்மனப்பதிவில் மறைந்ததாயும் அறிவால் ஏற்படும் அப்பழுக்குகளால் தீண்டப்பெறாததாயும் தூயதாயும் இருப்பதை உணர்ந்து, பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

अङ्के निधाय स्वसुतं व्यसुं ब्राह्मणदम्पती ॥ २३२ ॥
उपजग्मतुराचार्यं दृष्ट्वा तौ दयया द्रुतः ।
जगत्त्रयीरक्षणाय दीक्षितोऽजीवयन्मृतम् ॥ २३३ ॥

ஒரு பிராமண தம்பதி உயிர்பிரிந்த தம்மகனை மடியிலிட்டு ஆசாரியரைச் சரணடைந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டு தயையால் இளகியவரும் மூவுலகையும் காப்பதென்ற நியமம் பூண்டவருமான அவர் (சங்கரர்) இறந்தவனைப் பிழைப்பித்தார்.

रौप्यपीठे तुलुग्रामे चन्द्रेश्वरमथानमत् ।

பிறகு துளு மொழி பேசும் கிராமமான உடுப்பியில் சந்திரேசுவரரை வணங்கினார்.

आसीत्प्रभाकरो नाम सुबुद्धिर्यज्वनां वरः ॥ २३४ ॥
सुतस्तस्याभवन्मारो रूपेण क्षमया मही ।

பிரபாகரர் என்ற நல்லறிவு கொண்டவரும் வேள்விபுரிபவர்களில் சிறந்தவருமான ஒருவர் இருந்தார். அவரது பிள்ளை அழகால் மன்மதனாகவும் பொறுமையால் பூமிதேவியாகவும் இருந்தான்.

जडो धिया न शृणुते न वक्त्यत्ति पिबत्यपि ॥ २३५ ॥

அவன் அறிவால் ஜடன், (சொன்னதைக்) கேட்கமாட்டான். பேசமாட்டான். உண்ணமாட்டான், (நீர்கூட) பருகமாட்டான்.

तं पिता तनयं मुग्धं प्रणिपात्य गुरोः पुरः ।
प्रार्थयामास विनतः सुतजाड्यापनोदनम् ॥ २३६ ॥

தகப்பனார் அந்த ஒன்றுமறியாத புதல்வனை குருவின் முன்னர் கிடத்தி வணங்கியவராகப் புதல்வனின் ஜடத்தன்மை நீக்கத்தைக் கோரினார்.

कस्त्वं किमेवं जडवद्भासीत्युक्तः स बालकः ।
प्रत्यवादीज्जडो नाहं वपुरेतन्मतं जडम् ॥ २३७ ॥
मत्सन्निधौ चेतनवच्चेष्टते नात्र सन्दिहे ।

'நீ யார் ? இவ்வாறு ஜடனுக ஏன் காணப்படுகிருய் ?' என்று கேட்கப்பட்ட அந்த சிறுவன் பதில் கூறினுன். ''நான் ஜடன் அல்ல. இந்த உடல் ஜடம் என (எல்லோராலும்) ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. என் அருகாமையில் (அது) சேதனன் போல் செயல்படுகிறது. இதில் நான் சந்தேகப்படவில்லை''.

तेनोक्तमिति चिद्रूपं करस्थामलकीसमम् ॥ २३८ ॥
श्रुत्वा विस्मयमापुस्ते प्रभाकरमुखा द्विजाः ।

அவனுல் இவ்வாறு கூறப்பட்டதும் ஆத்ம நிலையை உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனி போன்றதாகக் கேட்டு பிரபாகரர் முதலான அந்த அந்தணர்கள் வியப்பெய்தினர்.

ऊचे गुरुस्तत्पितरं नायं वस्तुमिहार्हति ॥ २३९ ॥
देहेऽहन्ता च गेहादौ ममता नास्य विद्यते ।

குருவான சங்கரர் அந்தச்சிறுவனின் தந்தையை பார்த்துக் கூறினுர்- ''இவன் இங்கு வசிக்கத்தக்கவனல்ல. இவனுக்கு உடலில் நான் என்ற எண்ணமும் வீடு முதலானவற்றில் தன்னுடையதென்ற எண்ணமும் இல்லை.

विनोपदेशं तत्त्वानि वेत्ति प्राक्तनसंस्कृतेः ॥ २४० ॥
अतो मच्छिष्यतां यातु यतिर्मामनुगच्छतु ।

முன் பிறவியின் மனப்பக்குவத்தால், உபதேசமின்றி தத்துவத்தை உணர்ந்துள்ளான். அதனுல் (இவன்) எனது சீடனுக ஆகட்டும். துறவியாகி என்னைப் பின்தொடரட்டும்.''

इत्यादिश्य द्विजं बालं हस्तामलकसंज्ञितम् ॥ २४१ ॥
संन्यासविधिना कृत्वा दीक्षितं प्रययौ ततः ।

இவ்வாறு அந்தணருக்கு உத்திரவிட்டு, அச்சிறுவனை ஸன்யாஸ முறைப்படி விரதம் பூண்டவனாக ஹஸ்தாமலகர் என்ற பெயர்கொண்டவனாக ஆக்கி அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

अब्धितीरे चङ्क्रमणाद्रौक्ष्यादत्युपवेशनात् ॥ २४२ ॥
भगन्दरो नाम गदो गुरुराजमपीडयत् ।

கடற்கரையில் சுற்றுவதாலும் வரட்சியாலும் அதிக அளவில் உட்காருவதாலும் பகந்தரம் என்ற நோய் குருவானவர்களின் தலைவரான சங்கரரைத் துன்புறுத்தியது.

कश्चिद्विनेयो गिर्याख्यः शुश्रूषां श्रद्धया गुरोः ॥ २४३ ॥
आतनोद्रक्तसंसिक्तवस्त्रसंशोधने रतः ।
श्रान्ताचार्य पदांभोज संवाहनपरायणः ॥ २४४ ॥

கிரி என்ற ஒரு சீடன் சிரத்தையுடன் ரத்தம் சிந்திய ஆடைகளைத் தூயதாக்குவதில் ஈடுபட்டவனாக, களைத்த ஆசாரியரின் தாமரை போன்ற திருவடிகளைப் பிடித்துவிடுவதில் முனைந்தவனாக குருவின் பணிவிடையைச் செய்துவந்தான்.

गुरूपदिष्टं नो वेद्मि यथान्य इति चिन्तया ।
व्यथितोऽन्तः सदा दीनो न तद्व्यक्तं वदत्यपि ॥ २४५ ॥

மற்றவர் போல் குருவால் உபதேசிக்கப்பட்டதை தான் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்ற கவலையால் உள்ளத்தில் துன்பப் பட்டவனாக எப்போதும் கவலைப்பட்டவனாக இருந்தான். அதனை வெளிப்படையாகக் கூறுகிறதில்லை.

कदाचिद्गतवत्यस्मिन्वासः शोधयितुं गुरुः ।
उपदेष्टुमथासीनः प्रत्यैक्षत तदागमम् ॥ २४६ ॥

பின் ஒருநாள், இவன் துணி துவைக்கச் சென்றிருந்தபோது குரு உபதேசிப்பதற்கு உட்கார்ந்தவர், அவனது வருகையை எதிர்பார்த்தார்.

न सेहिरे विलंबं तं शिष्या ये पूर्वमागताः।
नाधिकार्यपि शास्त्रेषु मन्दधीः किं प्रतीक्ष्यते॥ २४७॥
इत्यूचुस्ते रहोऽन्योन्यं गर्वाद्भित्तिमदर्शयन्।

முன்னால் வந்த சீடர்கள் அந்த தாமதத்தைப் பொறுக்க வில்லை. மந்த அறிவுள்ளவன். சாஸ்திரங்களில் (சாஸ்திரங்களைப் படிக்க) தகுதியுள்ளவனும் அல்ல. ஏன் எதிர்பார்க்கப்படுகிறான் ? என்று அவர்கள் ரகசியமாகக் கூறினார்கள். செருக்கால், ஒருவருக்கொருவர் சுவற்றைக் காட்டினார்கள். (சுவற்றிற்கும் அவனுக்கும் வேற்றுமையில்லை என்று உணர்த்தினர்.)

गुरुस्तेषां गर्वहृत्यै सस्मार मनसा गिरिम्॥ २४८॥
कुतोऽप्यन्तर्विस्फुरन्त्याऽमान्त्या चित्कलया बलात्।
प्रेरितः स गिरिर्नद्याः प्राप स्वगुरुसन्निधिम्॥ २४९॥

குருவான சங்கரர் அவர்களது செருக்கைப் போக்க, மனத்தால் கிரியை நினைத்தார். எங்கிருந்தோ தோன்றி உள்ளத்தில் துடிப்பதும் அளவில் அடங்காததுமான பேரறிவின் பகுதியால் வலிவுடன் தூண்டப்பெற்றவரான அந்த கிரி ஆற்றிலிருந்து தன் குருவின் அருகாமையை அடைந்தார்.

उच्चैश्चुक्रोश शरणं भव शङ्कर देशिक।
भव एव भवान्मोहमहाजलधितारणः॥ २५०॥
कुरु शास्त्रविदं जीवेश्वरभेदविवेचकम्।

அவர் உரக்கக் கூறினார் - ''குருவே ! சங்கரரே ! நீர் புகலிடமாகுங்கள். நீங்கள் அறியாமையெனும் பெருங்கடலைத் தாண்டச்செய்யும் பரமேசுவரரே. என்னை சாஸ்திரமறிந்தவனாக ஜீவன் ஈசுவரன் இவர்களிடையே உள்ள வேற்றுமை நிலையை ஆராய்பவனாக ஆக்குவீர்''.

अतिदीनं पालय मां विभासि ह्यहिमांशुवत्॥ २५१॥
विदिता न कला कापि विधेहि सहजां कृपाम्।

மிகவும் வாடிய என்னைக் காப்பீர். கதிரவனைப் போலல்லவா விளங்குகிறீர். ஒரு கலையும் (என்னால்) அறியப்படவில்லை. (உமது) இயற்கையான பரிவைக் காட்டுவீர்.

इति गायन्नभ्यधावच्छरण्यमनघं गुरुम् ॥ २५२ ॥
तद्दृष्टवन्तस्ते शिष्या विस्मयाद्भित्तितां गताः ।

இவ்வாறு பாடிக்கொண்டு, சரணடையத் தக்கவரும் பாப மற்றவருமான குருவை நோக்கி ஓடி வந்தார். அதனைக்கண்ட அந்த சீடர்கள் வியப்பால் சுவர்போல் (உணர்வற்றவர்களாக) ஆனார்கள்.

चिरादधिगतप्रज्ञास्तत्यजुर्दुष्टभावनाः ॥ २५३ ॥
तोटकाख्येन वृत्तेन गुरुमस्तौद्यतो गिरिः ।
तोटकं तत्प्रकरणं प्रथितं तोटकोऽप्यसौ ॥ २५४ ॥

(அவர்கள்) வெகுநேரத்திற்குப் பின் உணர்வைப் பெற்றவர்களாக கெட்ட எண்ணங்களை விட்டார்கள். கிரி குருவை தோடகம் என்ற யாப்பால் துதித்தாராதலால், அந்த நூல் தோடகம் என்றே பெயர் பெற்றது. அந்த கிரியும் தோடகர் என்றே பெயர் பெற்றார்.

भगन्दरान्मोचयितुं प्रार्थितौ गुरुणाऽश्विनौ ।
नीरुजं चक्रतुर्हस्तस्पर्शात्तं च सुधामुचः ॥ २५५ ॥

குருவால் பகந்தரத்திலிருந்து விடுவிக்கும்படி வேண்டப்பட்ட அச்வினீ தேவர்கள் அவரை அமுதம் பொழியும் கைகளின் ஸ்பர்சத்தால் நோயற்றவராக ஆக்கினர்.

कदाचिच्छंकरः स्वीयभाष्योक्तानुक्तचिन्तने ।
समर्थं वार्तिकं कर्तुं सन्दिदेश सुरेश्वरम् ॥ २५६ ॥

ஒரு சமயம் சங்கரர் தனது பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதையும் கூறப்படாததையும் பற்றி

சிந்திப்பதில் திறமையுள்ள ஸுரேச்வரரை வார்த்திகம் எழுதப்பணித்தார்.

पूर्वं कर्मैकतानोऽयं कदाचिच्छास्त्रविप्लवम्।
कुर्यात्तत्पद्मपादोऽत्र टीकाकारो भवत्विति ॥ २५७ ॥
विनेयैः स्वै रहस्युक्तश्चिखिदेऽवगतान्तरः।

முன்னர் கர்மாவிலேயே முனைவுடனிருந்த இவர் (ஸுரேசுவரர்) ஒருக்கால் சாஸ்திரத்திலேயே புரட்சி செய்துவிடக்கூடும். அதனுல் பத்மபாதரே இங்கு உரையாளராக இருக்கட்டும் என்று தன் சீடர்களால் தனிமையில் கூறப்பட்ட ஶ்ரீ சங்கரர் (அவர்களது) உள்ளக்கிடக்கையை உணர்ந்தவராக மனத்தில் துன்புற்ருர்.

स्वतन्त्रं रचय ग्रन्थं ब्रह्मतत्वप्रकाशकम् ॥ २५८ ॥
यथा स्यात्प्रत्ययोऽमीषां त्वयीत्याह सुरेश्वरम्।

"உம்மிடம் இவர்களுக்கு நம்பிக்கை எப்படி ஏற்படுமோ (அப்படி) தனிப்பட்டுப் பரம்பொருளை விளக்கக் கூடிய நூலை எழுதுவீர்" என (சங்கரர்) ஸுரேசுவரைக் கூறினுர்.

सुरेशो नैष्कर्म्यसिद्धिं आर्पयद्गुरुपादयोः ॥ २५९ ॥
शिष्येभ्योऽदर्शयत्तं सः तेऽभवन्नष्टसंशयाः।

ஸுரேசுவரர் நைஷ்கர்ம்யஸித்தி என்ற நூலை (எழுதி) குருவின் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பணம் செய்தார். அவர் அதனை சிஷ்யர்களுக்குக் காட்டினுர். அவர்கள் ஐயம் தீர்ந்தவர்களாக ஆனுர்கள்.

पद्मपादः सूत्रभाष्यटीकां कृत्वा गुरोः पुरः ॥ २६० ॥
वाचयामास तां पञ्चपादावधि च सोऽशृणोत्।
पद्मपादस्तीर्थयात्रामतनोद्गुरुसम्मतः ॥ २६१ ॥

பத்மபாதர் ஸூத்ரபாஷ்யத்தின் உரையை அமைத்து (எழுதி) குருவின் முன்னர் வாசித்துக் காட்டினுர். அவரும்

ஐந்து பாதங்கள் வரை அதனைக் கேட்டார். குருவால் அனுமதி வழங்கப் பட்டவராக பத்மபாதர் தீர்த்தயாத்திரை செய்தார்.

काण्वतैत्तिरशाखोपनिषद्भाष्येऽथ वार्तिकम्।
कर्तुं प्रचोदयामास गुरुः प्रेष्ठं सुरेश्वरम्॥ २६२॥
अविचार्या गुरोराज्ञा सुरेशस्तत्तथाऽकरोत्।

காண்வம் தைத்திரீயம் என்ற இருவேதக் கிளைகளின் உபநிஷத்துகளின் பாஷ்யத்தில் வார்த்திகம் எழுதக் குரு தனது மிகப் பிரியமுள்ள ஸுரேசுவரரைத் தூண்டினார். குருவின் உத்தரவு விசாரணைக்குட்படத்தக்கதல்ல. ஸுரேசுவரர் அப்படியே அதனைச் செய்தார். (கண்வசாகையின் உபநிஷத், பிருஹதாரண்யகம், தைத்திரீயசாகையின் உபநிஷத், தைத்திரீயம்)

मध्येकवेरजापूरं जम्बुकेशपदं गतः॥ २६३॥
पद्मपान्मातुलगृहं प्राप्तवान्मार्गमध्यगम्।

பத்மபாதர் காவேரி ஆற்றுபெருக்குகளின் இடையேயுள்ள ஜம்புகேசுவரரின் கோயிலை அடைந்தவராக பாதையின் நடுவில் உள்ள தாய் மாமன் வீட்டை அடைந்தார்.

सम्पन्नायां च भिक्षायां मातुलाय प्रदर्शिता॥ २६४॥
तेन भाष्ये कृता टीका समन्युर्मातुलोऽभवत्।
दृष्ट्वा तत्संमतं कर्ममार्गं तत्र निराकृतम्॥ २६५॥

பிக்ஷை முடிந்ததும் பாஷ்யத்தில் இயற்றப்பட்ட உரை அவரால் (பத்மபாதரால்) தாய்மாமனுக்குக் காட்டப்பெற்றது. தாய்மாமன் அவருக்குப் பிடித்தமான கர்மமார்க்கம் அதில் மறுதளிக்கப்பட்டதைக் கண்டு கோபம் கொண்டவராக ஆனார்.

अजानन्हृद्गतं तस्य तस्मिन्निक्षिप्य पुस्तकम्।
पद्मपादोऽगमत्सेतुं पुण्यतीर्थनिषेवकः॥ २६६॥

அவரது உள்ளக்கிடக்கை அறியாதவராக அவரிடம் புத்தகத்தைப் பாதுகாப்பாக வைத்து, புண்ய க்ஷேத்திரங்களை தரிசிப்பவராக பத்மபாதர் ஸேதுவை அடைந்தார்.

अदहन्मातुलष्टीकां सगृहां जातमत्सरः ।

निवृत्तं सेतुयात्रातो गृहं दग्धं न्यवेदयत् ॥ २६७ ॥

गृहदाहाद्बहुगुणं शोचन्पुस्तक्षये बहिः ।

தாய்மாமன் பொறாமை கொண்டவராக உரைநூலை வீட்டுடன் சேர்த்துக் கொளுத்தினார். ஸேது யாத்திரையிலிருந்து திரும்பிவந்த பத்மபாதரிடம், வீடு எரிந்ததைவிடப் பலமடங்கு, புஸ்தகம் அழிந்ததற்காக வெளிப்படையாக வருந்துபவராக வீடு எரிந்ததைத் தெரிவித்தார்.

पद्मपादस्तु मेधावी ज्ञात्वा दग्धं स्वपुस्तकम् ॥ २६८ ॥

नातीव चिखिदे टीकां स्मृत्वा तां पूर्वनिर्मिताम् ।

समारेभे पुनः कर्तुं धीरो गुरुमनुस्मरन् ॥ २६९ ॥

அறிவாளியான பத்மபாதர் தன் புத்தகம் எரிந்ததை அறிந்து, அதிகம் வேதனைப்படவில்லை. தீரரான அவர் குருவைத் தொடர்ந்து நினைத்துக் கொண்டவராக முன் எழுதியதை நினைவிற் கொணர்ந்து அதனை மறுபடி எழுதத் தொடங்கினார்.

गरं भैक्ष्ये समावेश्य मातुलोऽदाद्विशंकितः ।

तेन नष्टा स्मृतिरभूत्कुण्ठता विशयाप्लुता ॥ २७० ॥

सद्यस्स मातुलगृहान्निवृत्तो गुरुमभ्यगात् ।

(பத்மபாதரின்) மாமன் சந்தேகமுற்றவராக பிக்ஷை உணவில் இடுவிஷத்தைப் புகுத்தித்தந்தார். அதனால் (பத்ம பாதரின்) நினைவு தடையுற்று ஐயங்களால் குழம்பிக் குன்றியது. அவர் (பத்மபாதர்) மாமன் வீட்டிலிருந்து திரும்பிக் குருவைச் சென்றடைந்தார்.

न्यवेदयद्गुरुं वृत्तं जातं स्वमतिविप्लवम् ॥ २७१ ॥
गुरुः करुणया दीनमाश्रवं मोहवर्जितम् ।
विधायाकथयत्पञ्चपादावधि च यत् श्रुतम् ॥ २७२ ॥

நடந்ததையும் தனது அறிவு குழப்பம் அடைந்துள்ளதையும் குருவிடம் தெரிவித்தார். குரு துன்புற்ற அந்த சீடனைக் கருணையால் கலக்கமற்றவராக்கி ஐந்து பாதங்கள் வரை தான் முன் கேட்டதைச் சொன்னார்.

श्रुत्वा श्रुतधरात्तस्माद्व्यलिखत्पञ्चपादिकाम् ।
पद्मपादस्ततोऽपूर्णो ग्रन्थोऽद्याप्युपलभ्यते ॥ २७३ ॥

பத்மபாதர், கேட்டதை நன்கு நினைவிற்கொண்டுள்ள அவரிடமிருந்து, ஐந்து பாதங்கள் வரையுள்ள நூலைக் கேட்டு எழுதினார். அதனால் அந்த நூல் இன்றும் நிறைவுறாததாகவே கிட்டுகிறது.

विभण्डाश्रममासाद्य तुङ्गभद्रातटे गुरुः ।
निर्वैरसत्वमालक्ष्य स्थलं वासमरोचत ॥ २७४ ॥

குருவான சங்கரர் துங்கபத்திரையாற்றங் கரையில் (ருச்ய சிருங்கரின் தந்தை) விபண்டகரின் ஆசிரமத்தையடைந்து அந்த இடம் பிராணிகளுக்குள் விரோதமற்றிருப்பதை உணர்ந்து அங்கு தங்குவதை விரும்பினார்.

स्मृतसन्निहितां देवीं शारदां शृङ्गपर्वते ।
स प्रतिष्ठाप्य सविधे विद्यापीठमचीक्लृपत् ॥ २७५ ॥
अध्यापयन्शिष्यगणानवसच्चिरनिर्वृतः ।

அந்த சங்கரர் நினைத்தவுடன் தோன்றிய சாரதாதேவியை சிருங்கமலையில் பிரதிஷ்டை செய்து அதனருகில் கல்வி. பரப்பும் பீடத்தை நன்கு அமைத்தார். அங்கு சிஷ்யர்களுக்கு அறிவு புகட்டிக்கொண்டு வெகுநாட்கள் அமைதியடைந்தவராகத் தங்கினார்.

सुरेश्वरं शारदायाः पूजने शिष्यपाठने ।। २७६ ।।
आदिश्य शिष्यसहितः काञ्चीमभिमुखो ययौ ।

ஸுரேசுவரரை சாரதையின் வழிபாட்டிலும் சீடர்களுக்குப் போதிப்பதிலும் கட்டளையிட்டு சிஷ்யர்களுடன் கூடியவராகக் காஞ்சியை நோக்கிச் சென்றார்.

सुरेश्वरश्च तत्रैव वसन्गुरुवराज्ञया ।। २७७ ।।
शिष्यानध्यापयन्नास्त यतीन्पृथ्वीधरादिकान् ।

ஸுரேசுவரரும் குருவரரின் கட்டளையால் அங்கேயே இருந்துகொண்டு சீடர்களான பிருத்வீதரர் முதலிய துறவிகளுக்குப் போதித்துக்கொண்டிருந்தார்.

अथ पृथ्वीधरं तत्र स्थापयित्वा सुरेश्वरः ।। २७८ ।।
जगाम काञ्चीं प्रयतो गुरुवर्यदिदृक्षया ।

அதன்பின் ஸுரேசுவரர் பிருதிவீதரரை அங்கு இருத்தி வைத்து குருவரரைக் காணவிருப்பத்தால் முனைந்தவராக காஞ்சியை நோக்கிச் சென்றார்.

शंकरः प्रस्थितः कन्याकुमारीं सन्धिपत्तनम् ।। २७९ ।।
अनन्तवाटीं मधुरां सेतुं रामेश्वरं ययौ ।

சங்கரர் கிளம்பியவராக கன்யாகுமரியையும் செந்தில் நகரையும் திருவனந்தபுரம் எனும் அநந்தன் காட்டையும் மதுரையையும் ஸேதுவையும் ராமேசுவரத்தையும் அடைந்தார்.

श्रीरंगालयवर्येऽथ जनाकर्षण संज्ञकम् ।। २८० ।।
यन्त्रं निधाय विम्बाधो जंबूवनमुपागमत् ।

ஸ்ரீரங்கநாதரின் உயரிய ஆலயத்தில் ஜனகர்ஷணம் என்ற யந்திரத்தை விக்ரஹத்தினடியில் பதியவைத்து திருவானைக்காவை அடைந்தார்.

श्रीचक्रयुतताटङ्कौ नवरत्नविचित्रितौ ।। २८१ ।।
कारयित्वा विधानेन देव्याः कर्णौ व्यभूषयत् ।

ஒன்பதுவகை இரத்தினங்களால் அழகான ஸ்ரீ சக்கிரம் அமைந்த தாடங்கங்களை முறைப்படி அமைத்துத் தேவியின் காதுகளை அழகுறச் செய்தார்.

उग्रतामखिलाण्डेश्याः अपनेतुं गणेशितुः ।। २८२ ।।
मूर्तिं भव्यां चकारास्याः पुरतः सुप्रतिष्ठिताम् ।

அகிலாண்டேச்வரியின் உக்கிரத்தன்மையை அகற்றுவதற்காக கணேசரின் அழகிய விக்ரகத்தை அவளுக்கு முன்னர் நன்கு பிரதிஷ்டை அடையச்செய்தார்.

क्षेत्रं मध्यार्जुनं नाम ययौ शिष्यपरीवृतः ।। २८३ ।।
तत्रस्थाः सत्यमद्वैतं नाभ्यपद्यन्त मोहिताः ।

அவர் சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராக மத்யார்ஜுனத்தை (திருவிடைமருதூர்) அடைந்தார். அங்குள்ளவர்கள் மதிமயக்க முள்ளவர்களாக அத்வைதக் கொள்கையை ஸத்யமானதாக நம்பவில்லை.

मध्यार्जुनेशं संपूज्य प्रार्थयामास शंकरः ।। २८४ ।।
समाधत्स्वेश किं सत्यमद्वैतमिति पृच्छतः ।
दृश्याकृतिः प्रोच्चभुजो महालिंगादथोत्थितः ।। २८५ ।।
शंभुः स्पष्टमवादीत्त्रिः सत्यमद्वैतमित्यहो ।

சங்கரர், திருவிடைமருதூரின் ஈசனை மஹாலிங்கப் பெருமானை வழிபட்டு "ஈசனே ! அத்வைதம் ஸத்யமா ? என்று கேட்பவர்களுக்குத் தக்க விடை கூறி அமைதி தருவீர்" என வேண்டிக்கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்து அந்த பெருலிங்கத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்ட சிவபெருமான் பார்க்கத்தக்க வடிவம் பெற்றவராகக் கையைத் தூக்கிக் காட்டுபவராக அத்வைதம் உண்மை என மூன்று தடவை கூறினார். இது விந்தையல்லவா ?

तत्रत्यान् लब्धविश्रम्भानद्वैतपरिनिष्ठितान् ॥ २८६ ॥
त्यक्तभेदकथांश्चक्रे पञ्चायतनपूजकान् ।

குரு நம்பிக்கையடைந்த அங்குள்ளவர்களை அத்வைதத்தில் நிலை பெற்றவர்களாக, துவைதப் பேச்சற்றவர்களாக, ஐந்து இருப்பிடங்களில் இறைவனை வழிபடுபவர்களாக ஆக்கினார். (நர்மதையில் தோன்றும் பாணலிங்கம், கண்டகியில் கிடைக்கும் சாலிக்கிராமம், சோணநதியில் கிடைக்கும் சோணபத்திரம், ஸ்படிகக்கல், ஸ்வர்ணமுகியில் கிடைக்கும் ஸ்வர்ண மாக்ஷிகக்கல் இவற்றை முறையே சிவபெருமான், விஷ்ணு, மஹாகணபதி, சூரியன், அம்பாள் என்ற ஐவரின் இருப்பிடமாகக் கொண்டு அதில் அவர்களை வழிபடும் முறை பஞ்சாயதனபூஜை இது.)

ततोऽमृतघटेशानं सभानटमुमापतिम् ॥ २८७ ॥
निषेव्य वेङ्कटेशानं द्रष्टुं सप्तगिरिं ययौ ।

பிறகு (திருக்கடையூரில்) அமிருதகடேசரையும் (சிதம்பரத்தில்) அரங்கில் ஆடும் சிவபெருமானையும் வழிபட்டு வெங்கடேசரைக் காண ஏழுமலை (திருப்பதி)க்குச் சென்றார்.

स्थापयामास बिम्बाधो धनाकर्षणयन्त्रकम् ॥ २८८ ॥
तत्र कश्चिद्द्विजवरं विकृतं श्वित्रपीडितम् ।
निलीयमानं सदसि चक्षुषा नीरुजं व्यधात् ॥ २८९ ॥
अबोधयद्ब्रह्मतत्त्वं एकश्लोक्या दयामयः ।

அங்கு விக்கிரகத்தின் அடியில் செல்வத்தைத் தன்பால் ஈர்க்கும் சிறந்த யந்திரத்தை அமைத்தார். (அங்கு) ஒரு விகாரமுற்றவனும் வெண்குட்ட நோயால் துன்புற்றவனும் ஸபையில் மறைந்து நின்றவனுமான அந்தணனைத் தன் கண்களால் (நோக்கால்) நோய் நீங்கினவனாக ஆக்கினார். தயையே உருவான அவர் ஒரு சுலோகம் மட்டுமே கொண்ட ஏகசுலோகீ என்ற நூலால் பரம்பொருள் தத்துவத்தை உபதேசித்தார்.

अहोबिले नृसिंहस्य यन्त्रमुद्धृत्य तं नमन् ।। २९० ।।
तत्रत्यान्मोदयन्नायात् कालहस्तिपदं ततः ।
दिव्यां मोक्षपुरीं काञ्चीं शक्तित्रयसुरक्षिताम् ।। २९१ ।।

அஹோபிலத்தில் நரசிம்மனின் யந்திரத்தைச் சீரமைத்து அவரை வழிபட்டு அங்குள்ளவர்களை மகிழ்ச்சியில் ஆட்படட்டவர்களாக்கிப் பின் காளஹஸ்தி எனும் இடத்தையும் அங்கிருந்து மூன்று சக்திகளால் பாதுகாக்கப்பெற்றதும் மோக்ஷ நகரமுமான தெய்வத்தன்மை மிக்க காஞ்சியையும் சென்றடைந்தார்.

गायत्रीमण्डपे तत्र बिलपीठासने शुभे ।
पद्मासने निषण्णाऽऽस्ते कामपीठनिवासिनी ।। २९२ ।।
कामकोटीति विख्याता कामाक्षी कामदायिनी ।

அங்கு காயத்திரி மண்டபத்தில் மங்களமான பிலத்தின்மேல் அமைந்த ஆஸனத்தில் பத்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்தவளாக காமனுல் வழிபடப்பெற்ற பீடத்தின் தேவதையானவளும் காமகோடி எனப்புகழ் பெற்றவளும் விரும்பியவற்றை வழங்குபவளுமான காமாக்ஷி விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறுள்.

तत्पीठे वाग्भवं कूटं हयग्रीव उपास्त ह ।। २९३ ।।
तस्याः शिवस्य विष्णोश्च पृथग्देवालयत्रयम् ।
राजसेनेन राज्ञाऽथ दिव्यगर्भगृहोज्ज्वलम् ।। २९४ ।।
कारयामास सर्वज्ञः सर्वलक्षणलक्षितम् ।

அந்த பீடத்தில் ஹயக்ரீவர் வாக்பவ கூடத்தை (தேவியின் 15 அக்ஷரங்கள் கொண்ட மந்திரத்தின் முதல் ஐந்து அக்ஷரங்கள் கொண்டதை) வழிபட்டார் என்பர். எல்லாமறிந்த சங்கரர் அவளுக்கும் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவிற்கும் தனித்தனியே மூன்று தேவாலயங்களை அழகிய கர்ப்பகிருஹங்களால் விளங்குபவையும் எல்லா

லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவையுமாக ராஜாவான ராஜஸேனனைக் கொண்டு செய்வித்தார்.

शिवकाञ्चीं विष्णुकाञ्चीं निर्ममे च पुरीद्वयम् ॥ २९५ ॥
कामाक्ष्याः पुरतो भूमौ कामकोटीति विश्रुतम् ।
श्रीचक्रं भगवत्पादः यन्त्रवित्स्वयमालिखत् ॥ २९६ ॥

சிவகாஞ்சியையும் விஷ்ணு காஞ்சியையும் இரு நகரங்களாக அமைத்தார். காமாக்ஷியின் முன்னர் தரையில் காமகோடி எனப் புகழ்பெற்ற ஸ்ரீசக்கிரத்தை மந்திர முறையறிந்த பகவத்பாதர் தானே எழுதினார்.

श्रीचक्रपश्चाद्भागे च कामाक्षीं स्वर्णनिर्मिताम् ।
प्रतिष्ठाप्य यतीशानः स्वयमेनामपूजयत् ॥ २९७ ॥

ஸ்ரீசக்கிரத்தின் பின் புறத்தில் தங்கத்தால் அமைக்கப்பெற்ற காமாக்ஷியை பிரதிஷ்டை செய்து யதீசுவரர் தானே அவளை வழிபட்டார்.

सर्वज्ञपीठमारोढुमुत्सेहे यतिपुङ्गवः ।
समवेतान्बुधांस्तत्र विजिगाय विना क्लमम् ॥ २९८ ॥

துறவிகளில் சிறந்த அவர் (அங்கிருந்த) ஸர்வஜ்ஞ பீடத்தில் ஏறியமர முற்பட்டார். அங்கே கூடிய வித்வான்களை சிரமமின்றி வென்றார்.

तदोनसप्तमसमो डिंभः कोऽपि सुधीरभीः ।
अपो भुंक्ते न चाख्याति पृष्टश्चापि वदत्यथोम् ॥ २९९ ॥
वादैररौत्सीत्स गुरुं ततो मेने गुरूदितम् ।

அங்கு ஏழுவயதுக்குட்பட்ட நல்லறிவுள்ள பயமற்ற சிறுவர் ஒருவர் நீர் (மட்டும்) பருகுவார். கேட்கப்படின் பதில் கூறுவதில்லை. பிறகு ஓம் என்பார். அவர் குருவை வாதத்தால் தடை செய்தார். பின் குரு கூறியதை ஒத்துக்கொண்டார்.

प्राप्तानुज्ञं पितुर्बालं ब्रह्मदेशसमुद्भवम् ॥ ३०० ॥
संन्यासोचितमाधात्तं यतिं सर्वज्ञसंज्ञकम् ।

பிரும்மதேசத்தில் தோன்றியவரும் தகப்பனாரிடமிருந்து அனுமதி பெற்றவரும் துறவறம் பூணத்தகுதி பெற்றவருமான அந்தச்சிறுவரை (சங்கரர்) ஸர்வஜ்ஞன் என்ற பெயர்பெற்ற ஸன்யாசியாக ஆக்கினார்.

वादे जित्वा वावदूकान् वाणीं चापि निरुत्तराम् ॥ ३०१ ॥
कृत्वा सर्वैरनुमतः सर्वज्ञासनं आरुहत् ।

வாதில் வல்லவர்களை வாதில் வென்று ஸரஸ்வதியையும் கேள்வி கேட்க முடியாதபடி செய்து எல்லோராலும் அனுமதிக்கப் பட்டவராக ஸர்வஜ்ஞ பீடத்தில் ஏறி அமர்ந்தார்.

प्रयागादागतान्मिश्राञ्जित्वाऽगात् शारदामठम् ॥ ३०२ ॥
निजमध्यास्त पीठं तत् कामकोटीति विश्रुतम् ।

பிரயாகையிலிருந்து வந்த மிச்ரர்கள் என்ற பண்டிதர்களை வென்று சாரதா மடத்தைச் சென்றடைந்தார். அந்த காமகோடி என்ற பெயர்பெற்ற தனது பீடத்தில் அமர்ந்தார்.

शिवविष्ण्वंबिकाभानुगणेशस्कन्दमूर्तिषु ॥ ३०३ ॥
यथा यस्य भवेत्प्रीतिः देवताया उपासने ।
स देवतां तां भजतां श्रद्धाभक्तिपुरस्सरम् ॥ ३०४ ॥
इत्यादिशन्षण्मतस्थान् सर्वानन्वग्रहीद्विभुः ।

மிகப் பெரியவரான அந்த சங்கரர் ''சிவபெருமான், விஷ்ணு, அம்பாள், ஸூரியன், கணேசர், ஸ்கந்தர் இவர்களுடைய வடிவங்களில் யாருக்கு எப்படி எந்த தேவதை வழிபாட்டிற்கான விருப்பம் ஏற்படுகிறதோ அவர் அந்த தேவதையை சிரத்தையும் பக்தியும் முன்னிடும்படி வழிபடட்டும்'' என ஆறுமதத் தொடர்புள்ள அனைவரையும் கூறி அருள் புரிந்தார்.

पारम्पर्यागतं वाञ्छन्नुपदेशक्रमं गुरुः ॥ ३०५ ॥
द्वारकायां जगन्नाथे बदर्यां शृङ्गपर्वते ।
कालिका - विमला - ज्योतिः- शारदापीठसंज्ञकान् ॥ ३०६ ॥
विधाय चतुरः पीठान् सुरेश्वरमुखांस्तथा ।
व्याख्यानदेशिकस्थाने न्ययोजयदुदारधीः ॥ ३०७ ॥

பெருமனம் படைத்த குருவான சங்கரர் உபதேச முறை பரம்பரையாக வருவதை விரும்பியவராக துவாரகையிலும் ஜகன்னாதத்திலும் பதரியிலும் சிருங்கமலையிலும் காளிகா பீடம், விமலா பீடம், ஜ்யோதிஸ் பீடம், சாரதா பீடம் என்ற நான்கு பீடங்களை ஏற்படுத்தி அங்கு ஸுரேசுவரர் முதலானவர்களை உபதேசிப்பதற்கான குரு என்ற அமைப்பில் ஈடுபடுத்தினார்.

कैलासानीतसल्लिंगपञ्चकादात्मपूजितात् ।
नीलकण्ठे वरं, मुक्तिं केदारे, शृङ्गपर्वते ॥ ३०८ ॥
भोगं, चिदम्बरे मोक्षं पूजार्थं व्यदधाद्गुरुः ।

தான் வழிபட்ட கைலாஸத்திலிருந்து கொணர்ந்த நல்ல ஐந்து லிங்கங்களிலிருந்தும் நீலகண்ட க்ஷேத்திரத்தில் வரலிங்கத்தையும் , கேதாரத்தில் முக்திலிங்கத்தையும், சிருங்கமலையில் போக லிங்கத்தையும், சிதம்பரத்தில் மோக்ஷ லிங்கத்தையும் வழிபாட்டிற்காக அமைத்தார்.

भूमिं प्रदक्षिणीकृत्य भूयः काञ्चीपुरं ययौ ॥ ३०९ ॥
ज्ञात्वा निजशरीरान्तं सह शिष्यैः प्रसन्नधीः ।
कामाक्षीसदनं प्राप चक्रे चास्य प्रदक्षिणम् ॥ ३१० ॥

பாரத பூமியை வலமாகச் சுற்றிவிட்டு மறுபடியும் காஞ்சியைச் சென்றடைந்தார். தனது உடலின் இறுதியை உணர்ந்து மனம் தெளிந்தவராக சீடர்களுடன் காமாக்ஷியின் ஆலயத்தை அடைந்தார். அதனுடைய வலம் வருதலையும் செய்தார்.

सौन्दर्यलहरीमुख्यैः स्तोत्रैस्तुष्टाव मातरम्।
प्रागष्टमात् ज्ञातवेद्यं शिष्यं सर्वज्ञसंज्ञकम्॥ ३११॥
कामकोटीतिविख्याते पीठेऽधिपतिमातनोत्।

ஸௌந்தர்யலஹரி முதலிய ஸ்தோத்ரங்களால் தாயை தோத்தரித்தார். 8 வயதுக்கு முன்னரே அறிய வேண்டியதை அறிந்திருந்த ஸர்வஜ்ஞர் என்ற சிஷ்யனை காமகோடி என்று புகழ்பெற்ற பீடத்தில் அதிபதியாக்கினார்.

सुरेशमस्य गोप्तारं आदिशंस्तत्वदर्शिनम्॥ ३१२॥
स्वशिष्यपारंपर्येण योगलिङ्गं मदर्हितम्।
पूजयेति समादिश्य सर्वज्ञं विगतस्पृहः॥ ३१३॥
कामाक्ष्याः सविधे योगी देहं त्यक्त्वा जगद्गुरुः।
फले स्वायुषि संपूर्णे कल्यब्दे च शराचरे॥ ३१४॥
देहिभिर्दुर्भजं भेजेऽखण्डं ज्योतिः परं पदम्।

தத்வத்தை உணர்த்தவல்ல ஸுரேசுவரரை இவரது (ஸர்வஜ்ஞரது) பாதுகாப்பாளராக அமைத்து, ''என்னால் வழிபடப்பெற்ற யோகலிங்கத்தைத் தனது சிஷ்ய பரம்பரை வழியாக நீ வழிபட்டு வருவாய்'' என ஸர்வஜ்ஞரை உத்தரவிட்டுப் பற்றற்ற வரும் யோகமுறையில் வல்லவரும் உலகின் குருவுமான சங்கரர் தனது 32 வது வயது நிரம்பியதும் கலியின் 2625ம் ஆண்டில் காமாக்ஷியின் அருகில் தனது உடலை நீத்து உடல் பெற்றவர்களால் அடையமுடியாததும் துண்டாட முடியாததும் ஒளிவடிவில் உள்ளதுமான பெரும் பதத்தை அடைந்தார். (கடபயாதி எண் முறையில் फल *என்றால் 32.* शराचर *என்றால் 2625)*

स एव शंकराचार्यः गुरुर्मुक्तिप्रदः सताम्॥ ३१५॥
अद्यापि मूर्तं चैतन्यमिव तत्रैव तिष्ठति।

அதே சங்கர ஆசாரியர், நல்லோர்களுக்கு முக்தி அளிக்கும் குருவாக வடிவுகொண்ட சித்சக்தியாக இன்னம் அங்கேயே விளங்குகிறூர்.

जय श्रीशङ्कराचार्य जय देशिकसत्तम।
जय श्रीकामकोटीश योगलिङ्गप्रपूजक॥ ३१६॥

ஸ்ரீ சங்கர குருவே வெற்றி (வெல்வீர்) ! குருக்களில் உத்தமரே வெற்றி ! ஸ்ரீ காமகோடிபீடத் தலைவரே வெற்றி ! யோகலிங்கத்தை வழிபடுபவரே வெற்றி !

नारायणं पद्मभुवं वसिष्ठं शक्तिं च तत्पुत्रपराशरं च।
व्यासं शुकं गौडपदं महान्तं गोविन्दयोगीन्द्रमथास्य शिष्यम्॥ ३१७॥
श्रीशंकराचार्यमथास्य पद्मपादञ्च हस्तामलकं च शिष्यम्।
तं तोटकं वार्तिककारमन्यान् अस्मद्गुरून् सन्ततमानतोऽस्मि॥ ३१८॥

நாராயணர், பிரம்மா, வஸிஷ்டர், சக்தி, அவரதுகுமாரர் பராசரர், வியாஸர், சுகர், மகானுன கௌடபாதர், அவரது சீடர், கோவிந்தபகவத்பாதர், ஸ்ரீ சங்கராசாரியர், அதன்பின் அந்த சங்கரரின் சீடரான பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர், வார்த்திகம் எழுதிய ஸுரேசுவரர் மற்றும் என் குருக்கள் இவர்களை எப்போதும் வணங்குகிறேன்.

शंकरः श्रवणादस्य ध्यानात्तन्मूर्तिसंपदः।
तत्सूक्तिमननाच्छान्तिं ददातीह परत्र च॥ ३१९॥

இந்தக்கதையைக் கேட்பதாலும் அவரது அழகிய உருவின் தியானத்தாலும் அவரது திருவாய்மொழிகளை நினைவு கூர்வதாலும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அமைதியை ஸ்ரீ சங்கரர் அருள்கிறூர்.

दयमानदीर्घनयना देशिकरूपेण दर्शिताभ्युदया।
वामकरनिहितदण्डा भाति पुरः सा गुरोर्मूर्तिः॥ ३२०॥

பரிவுகாட்டுகிற நீண்ட கண்களுள்ளதும் வழிகாட்டி வடிவில் மேனிலையைக் காட்டுவதும் இடதுகையில் தண்டம் கொண்டதுமான குருவின் உருவம் நம்முன் விளங்குகிறது.

Printed by : V.K.N. ENTERPRISES, Phone: 495 07 75